

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Lilla Elnas

Sagor.

Visor

och
Berättelser för Barn

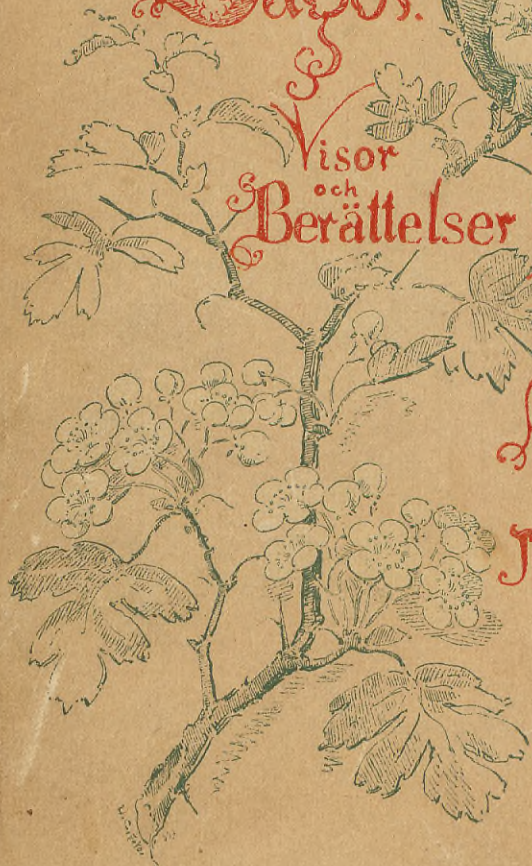
af

Alfaro

Illustrerade

af

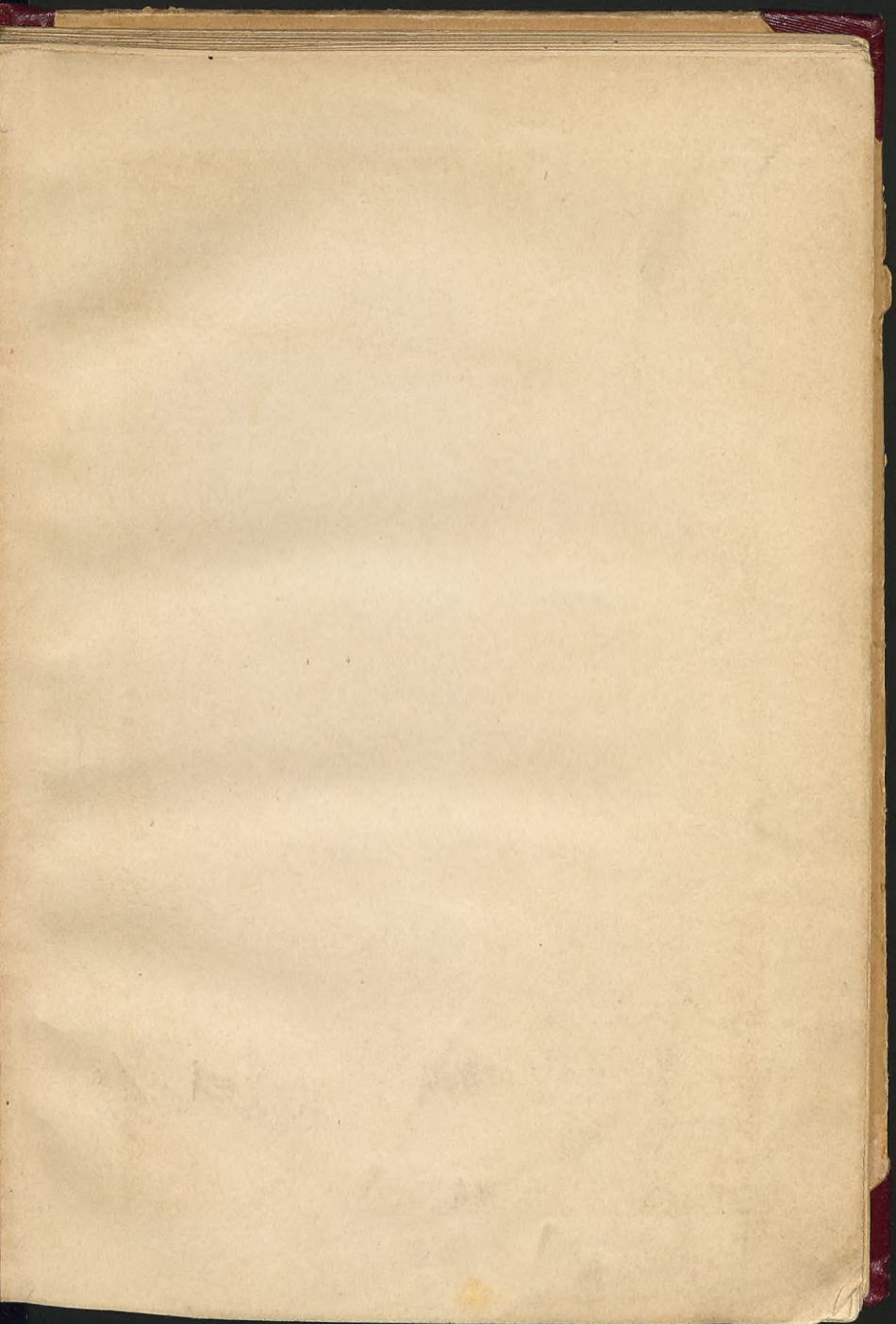
Stina.

Allmänna Sektionen

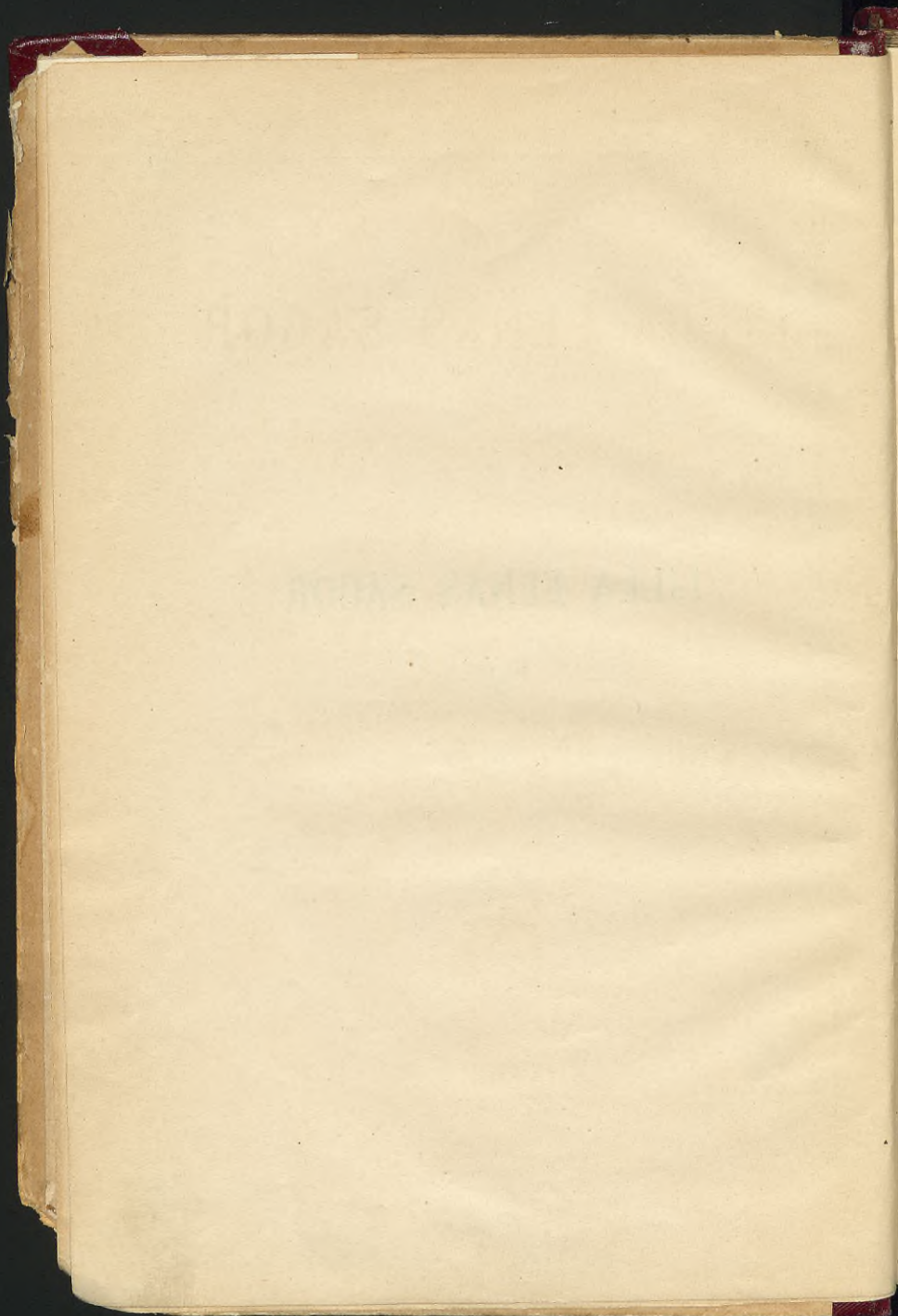
Pedag.
Sv. Barnb.

80-39
210

LILLA ELNAS SAGOR

I

LILLA ELNAS SAGOR

VISOR OCH BERÄTTELSE FÖR BARN

AF

ALFARO [pseud. för:
Roos, Anna Maria]

ILLUSTRERADE AF STINA

I

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1894.

TILL LILLA ELNA.

För dig ha dessa sagor
och dessa visor drömts,
för dig de hafva diktats,
för dig i minnet gömts.
Och somliga du hörde,
när som på mina knän
du satt och såg så stilla
mot drömda världar hän.

Men andra, dem jag drömde
när långt från dig jag var,
och dem jag tänkt få glädja
dig med i glada dar,
jag aldrig fick dig tälja.

Du gick från jorden bort:
din ljufva vårdagsblomning
den varade så kort.

Du gick från fadershjärta,
du gick från modersfamn,
du gick från dem, som tåras
ännu blott vid ditt namn.
Gud tog dig till det landet,
som sorg och död ej har,
där intet skall fördunkla
din barnablick så klar.

Men vi, som här dig sörja,
hur glädjas vi likväl,
att oss förunnats möta
din varma barnasjäl!
Ditt minne i vårt hjärta
är än en solig vå:
där dröjer än ett skimmer
från dina ögon blå!

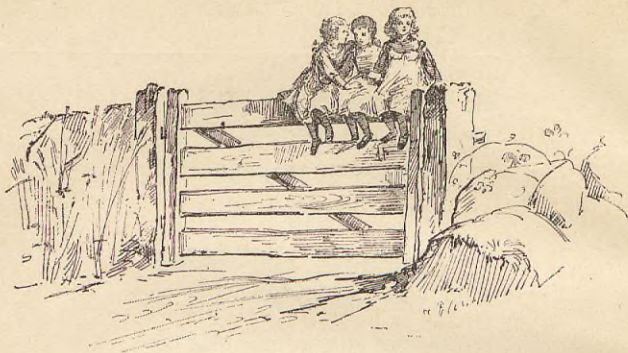
Du var liksom en morgon,
liksom en vårdags ljus,

LILLA ELNAS SAGOR

du var lik bäckens bölja
uti dess muntra brus.
Hur värmdes ej ditt löje
en trött och frusen håg!
Hur lystes upp hvart öga,
som i ditt öga såg!

Du klara morgonstråle,
som än mitt hjärta ser,
dig ägnar jag de sagor,
som här jag barnen ger.
Nu om ditt namn, det kära,
de skola minna än,
du älskade, du ljufva,
du glada lilla vän!

TRE SMÅ TÖSER.

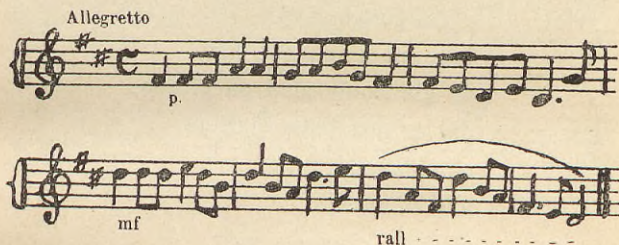
TRENNE små töser sutto på en grind,
sutto på en grind,
de pratade om både väder och vind,
och solen hon sken öfver fälten.

Den första sade: »Ack, se då på,
ack, se blott på:
i rågen där nickar en blåklint så blå,» —
och solen hon skiner öfver fälten.

LILLA ELNAS SAGOR

Den andra sade: »Ack, vet ni väl,
ack, vet ni väl,
att lilla kissemissan vår grädde stjal» —
och solen hon skiner öfver fälten.

Den tredje sade: »Jag vet, jag vet
en hemlighet:
där hemma nu vispar man pannkakssmet!»
Och solen hon skiner öfver fälten.

SOL OCH MÅNE.

NÄR fröken Klara Sol
öfver fästet framgår
i sin gullgula kjol
och sitt glänsande hår,
så glittrande glad på färden,
då ler ock hela världen,
allt glimmar,
allt stimmar
af fröjd i hennes spår.

Men när fröken Hulda Måne
på fästet går fram,
då ingen sig förvåne,
om jorden blir allvarsam.

LILLA ELNAS SAGOR

Så vän och vit hon blänker,
men stilla vemod sänker,
där hon vankar
i tankar
bland skyarnas hvita lamm.

Andante.

ritardando

TUPP OCH HÖNA.

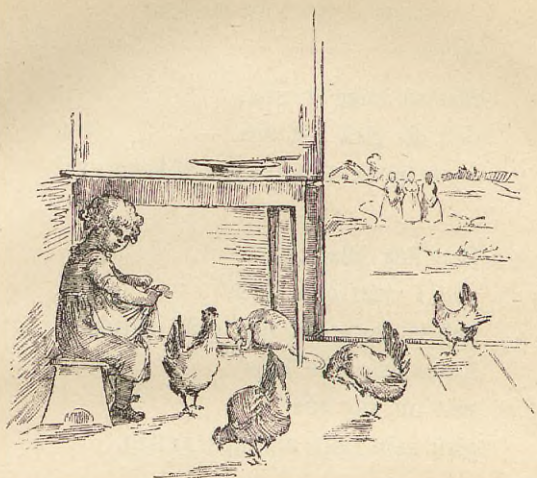
EN tupp och en höna
hittade en böna.

»Det är präktig mat,» sade tuppen.

»Ja,» sade hönan, »den blir bra:
den ska vi hem till barnen ta!»

»Ånej,» sade tuppen,
jag tror, att jag äter upp'en!»

DEN UNDERBARA KAKAN.

GUMMAN skulle baka,
bakade en kaka,
grannas-moror skulle dit och smaka.
Gummorna i rad
ville inte sta':
»Inte ska väl jag gå fram och ta!»

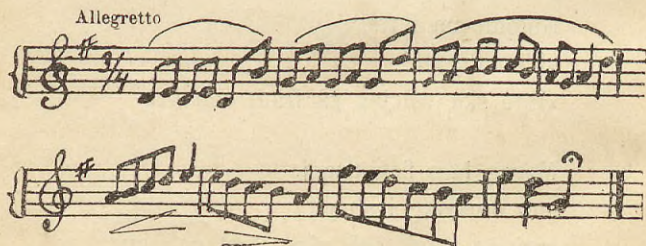
Moran hon fick truga,
sno omkring i stuga,
springa rundt och niga jämt och buga.

LILLA ELNAS SAGOR

Sist så högg di sta',
och då gick det bra —
snart en kant blott kvar af kakan va'.

Den fick lilla Lisa,
satt i vrån och spisa
gaf så resten åt den gråa katten.
Katten smorde krås
tyst uti sitt bås,
gick se'n bort att lapa vatten.

In i stugan vippa
de små pullor sippa,
kakesmulor pickande de trippa.
Det som finnes än,
det får du, min vän —
ge åt bror din hvad som blir igen!

SAGAN OM
DEN STORE JÄTTEN BAM-BAM
OCH
FEEN VIRIBUNDA.

DET var en gång en mäktig konung, som hette Basilius och som härskade i det sköna och rika landet Pamphylien. Han hade en enda son, prins Florestan, hvilken konungen älskade mer än sitt öga. Den lille prinsen var guldlockig och vacker som en dag, men ännu bättre var, att han hade ett godt hjärta och ville alla väl.

En gång, då den lille prinsen var åtta år gammal, gick han och spatserade i den kungliga trädgården tillsammans med sin guvernör, den tjocke Puttraparto. När de vid slutet af en allé kommo fram till en gallerport i den höga muren, som på alla sidor omgaf trädgården, fingo de se en liten fattigt klädd gosse, som

stod där utanför och tittade in emellan de förgyllda spjälorna; med sin lilla hand, som var aldeles brynt af solen, höll han i gallret.

Puttraparto gick vredgad fram emot honom.

»Hvad gör du här!» röt han. »Tror du, att du får lägga din smutsiga tass på kungens gyllene galler? Kanske du tänker försöka stjäla en ros eller en drufva!» Och han lyfte upp sin käpp för att ge den lilla handen ett slag.

Men prins Florestan sprang fram och fattade den vredgade Puttrapartos arm. »Slå icke den stackars gossen,» bad han. »Hvad gör det, om han tittar in? Han tycker väl det är roligt.» Därpå vände han sig till den fattige gossen: »Hvad heter du,» frågade han vänligt.

»Victorianus,» svarade gossen.

»Det var ett långt namn,» sade prinsen.

»Ja,» sade gossen, »det är så. Därför kallar man mig också Toto.»

»Då skall äfven jag kalla

dig Toto,» sade prinsen. »Hvad gör du därute, Toto?»

»Jag vaktar konungens får,» sade Toto; »de gå härute på heden och beta.»

»Nej, göra de det?» sade prinsen ifrigt. Och nu var det den lille prinsens tur att luta sig fram och titta emellan spjälorna; han ville nödvändigt se på fåren.

Där gingo de ute på heden och betade: stora skaror af ulliga får och gumsar med böjda horn och söta små lamm, som hoppade omkring och bräkte.

»Jag måste gå ditut och klappa dem,» sade den lille prinsen. »Jag kommer ut till dig, Toto.»

Men den tjocke Puttraparto förklarade, att detta ginge alls icke för sig. Konungen hade strängeligen förbjudit honom att någonsin låta prinsen gå utom den kungliga trädgården.

Då började den lille prinsen att bitterligen gråta. Han förklarade snyftande, att han var trött på att bara gå och promenera i den fina trädgården — han ville ut på heden och leka med Toto.

När Toto såg den lille prinsen gråta, tog han fram ur sitt bälte en liten vasspipa, som han själf skurit och som var hans enda skatt.

»Den här skall du få, prins Florestan,» sade han. »Gråt nu inte mera!»

Och prins Florestan, som hade väl hundra lek-saker af silfver och guld, blef så glad, när han fick Totos vasspipa, att han upphörde att gråta.

Strax därefter måste han gå hem med den tjocke Puttraparto för att äta kvällsmat.

När han sprungit upp för de breda, hvita marmor-trappor, som ledde till det kungliga slottet, fick han se sin fader, konung Basilius, som stod i dörren och rökte pipa.

»Ser du, pappa, hvad jag har fått,» ropade prinsen och visade fram vasspipan.

»Såå, af hvem har du fått den,» frågade konungen och smålog.

»Den har jag fått af Toto,» sade prinsen, »den lille gossen, som vaktar dina får därute på ängen. Tycker du inte, att jag bör ge honom någonting igen?»

»Jo,» sade konung Basilius, »det bör du nog. Hvad vill du ge honom?»

»Jag har tänkt,» sade den lille prinsen, »om jag kunde få be honom att komma in i trädgården i morgon och bjuda honom på äpplen och drufvor och plommon?»

Konungen tvekade först, men till slut gaf han sitt tillstånd därtill. Och så fick den lille herdegossen komma in i den underbara, härliga trädgården, som

han längtande blickat in uti, och fick leka med konungens son och bli trakterad med de präktigaste frukter, medan en af slottets tjänare gick därute på heden och vaktade fåren under hans frånvaro. Och den lille prinsen fick den fattige herdegossen så kär, att han sade till konungen, sin fader, att Toto var hans allra bästa vän. De voro också af alldeles samma ålder.

Många gånger träffades sedan prinsen och herdegossen vid det gyllene gallret och stodo där och språkade med hvarandra, och allt emellanåt utverkade prinsen af sin fader tillåtelse att få bjuda Toto in i trädgården. Och så lärde Toto prins Florestan att blåsa på vasspipan de låtar, med hvilka man lockar fåren, och många andra vackra små visor, som Toto kunde. Men aldrig fick prinsen gå ut till Toto och lammen på den vida, gröna heden, ty konungen var mycket rädd för att något ondt skulle hända honom, och i synnerhet fruktade han för den mäktige och grymme jätten Bam-Bam, som han visste var hans fiende.

Borta i berget Hindu-Kuh, i en omätligt djup grotta, bodde den fruktansvärde jätten Bam-Bam. En dag steg han upp på bergets topp och satte för ögat sin förtrollade kikare, med hvilken han kan se tre hundra

mil åt alla håll. Då fick han se den lille prins Florestan, gående i sin faders trädgård; de gyllene lockarna glänste i solen, och ofvanom lockarna sken den lilla krona af pärlor och diamanter, som prinsen alltid bar.

»Han kunde bli en nätt liten slaf åt mig,» tänkte jätten. Och så klappade jätten Bam-Bam i sina väldiga händer, så att det lät, som när åskan brakar ned bland fjällen. Strax kom där flygande genom luften en stor gam och slog sig ned på jättens axel.

»Flyg, min gam,» sade jätten Bam-Bam, »flyg bort till landet Pamphylien, till den mäktige konungens trädgård, och grip med dina starka klor den lille prinsen, som vandrar där; han har guldgula lockar och en krona på hufvudet — därpå skall du känna igen honom. Gör honom intet ondt, men för honom till mig!»

Gamen lyfte sina vingar och flög bort; snabbare än stormen flög han, nästan så snabbt som ljungelden, när den far öfver himmelen. I konungens trädgård sköt han ned, i konungens trädgård, som är så väl omgärdad med murar och galler. Hvad förmå murar och galler mot den mäktige jätten Bam-Bam och hans trollgam? Gamen grep i sina starka klor prins Florestan, svingade sig bort, och redan samma dag var han tillbaka hos sin herre.

Jätten Bam-Bams ögon äro stora som hjul, och de lysa som eldslågor; han såg på den lille prinsen och skrattade. »Nu skall du bli min lille slaf,» sade han.

Men ack, hvad kunde den lille prinsen göra af det, som jätten befallde honom att utföra? Han kunde icke koka mat; han förstod sig ej på att göra upp eld eller att sopa golfvet. Små prinsar lära icke sådant. Jätten tyckte, att han fått en mycket oduglig liten slaf, och han lyfte redan sin förfärliga hand för att slå till den guldhårige prinsen. »Kan du då rakt ingenting,» röt Bam-Bam med en röst, som dånade likt en stormvinds rytande.

Då drog den lille prinsen i sin sorg och förskräckelse fram den lilla vasspipan, som Toto gifvit honom och lärt honom spela på. Detta var ändå något, som han kunde, och han ville visa det för den elake jätten, som plågade och pinade honom.

Han blåste en låt — en af dem som Toto brukat blåsa för att locka sina lamm.

Jättens arm sjönk långsamt ned.

Prins Florestan fortfor att blåsa, han blåste den ena visan efter den andra; han tänkte på sin vän Toto och på den stora heden, öfver hvilken solen långsamt och drömmande gick ned, den stora gröna heden, hvilken han blott sett genom de gyllene gallren.

Och han kände, att han spelade så som han aldrig spelat förr.

Och jätten satt tyst och grälade icke mer.

Efter detta hände det mången gång, när jätten blef elak och svår, att Florestan tog fram sin pipa och spelade för honom. Och på det sättet undgick han hugg och slag, men sorgliga dagar hade han likväl i berget, och han längtade bittert efter sin fader och sitt hem och sin vän Toto.

Hos konungen af Pamphylien rådde emellertid stor sorg och bedröfvelse. Det var flere af slottets tjänare, som åsett prinsens bortförande af gamen, men det hade gått så snabbt, att de ej hunnit förhindra det. Den tjocke Puttraparto hade slungat ett spjut mot fågeln, men spjutet hade maktlöst studsat tillbaka mot trollfågelns hårda fjädrar.

Konung Basilius sände åt alla håll ut folk för att uppsöka och återföra den unge prinsen. Men ingenstädes fann man ett spår af honom, och så småningom började de flesta tro, att den stora gamen hade sönderslitit och uppätit prins Florestan.

Men den, som icke kunde tro, att den lille prinsen var död, det var Toto. Han sörjde djupt sin vän, men han var viss om att han var i lifvet och skulle kunna återfinnas. Han gick upp till konungen och

bad om lof att få lämna fåren och draga ut och leta efter prins Florestan. Och konung Basilius smålog sorgset och gaf honom tillstånd därtill.

Toto hade hört folk säga, att de, samma dag som prinsen försvunnit, sett en stor fågel flyga österut med något i näbben. Och Toto begaf sig österut på sin spaningsfärd.

Han hade färdats i många dagar, då han en afton, medan han gick genom en hög och susande skog, fick se en gammal man, som vandrade före honom på stigen och bar en vattenkruka. Krukan tycktes vara tung, och den gamle gick med stapplande steg. Toto skyndade fram och erbjöd sig att bära krukan. Gubben tackade, och Toto som var stark fastän han blott var åtta år gammal, bar krukan till den gamles lilla koja, som låg inne i skogen.

Då de kommit dit, inbjöd den gamle mannen, som var en from eremit, Toto att ligga hos honom öfver natten. Och på eremitens frågor berättade sedan Toto, hvad som var mål och ärende för hans långa vandring. Då sade gubben: »Nu kan jag ge dig en upplysning till lön för din hjälpsamhet. Den store jätten Bam-Bam, som bor i berget Hindu-Kuh, har en gam, som han brukar sända ut i sina ärenden; säkert

är det denna gam, som bortröfvat prins Florestan, och troligen är nu prinsen hos jätten.»

»Godt,» sade Toto, »då vill jag gå och slåss med jätten Bam-Bam.»

»Då skulle du allt komma till korta, min lille vän,» sade eremiten och smålog. »Jätten Bam-Bam är icke endast stor och stark utan äfven mycket trollkunnig. Det säges af många, att det finns blott en i världen, som är honom öfvermäktig i trolldom, och det är feen Viribunda.»

»Då går jag till feen Viribunda och ber henne hjälpa mig,» sade Toto. »Hvar bor hon?»

»Jo, det kan jag säga dig,» sade eremiten. Och han beskref noga vägen. »Om du lyckas vinna hennes ynnest, så kan det nog hända, att hon hjälper dig,» sade eremiten, »ty ehuru hon är litet underlig och nyckfull som alla troll, så sägs det, att hon icke är elak utan mera böjd för att hjälpa människorna än fördärfva dem.»

Toto tackade för råd och upplysningar och begaf sig följande morgon å väg.

Sedan han i nio dagar vandrat framåt, följande eremitens anvisningar, kom han en mulen afton in i en trång dal ibland fjällen. Där såg han invid klippväggen ett egendomligt hus, motsvarande eremitens

beskrifning af den mäktiga feens bostad. Tolf jättestora lindar vuxo upp ur jorden tätt intill hvarandra i en ring; deras tjoeka stammar bildade väggarna, och deras sammanflätade kronor taket i Viribundas hus. På ett ställe fanns ett smalt mellanrum mellan två stammar, och där var ingången till bostaden. Utanför denna ingång satt en gammal skrynklig gumma med stor krokig näsa; framför henne brann en eld, öfver hvilken stod en trefot med en kittel. Gumman sjöng med hes stämma en underlig sång och rörde med ett spö i den sjudande kitteln. Rundt omkring henne sutto sex stora svarta kattor, och den sjunde, hvilken hade en hvit stjärna i pannan, satt uppkrupen på häxans skuldra. Allt emellanåt föllo de sju kattorna in med ett långdraget jamande i den sällsamma sången.

Alla kattorna fäste sina brinnande ögon på Toto, då han nalkades feen. Endast Viribunda själf tycktes ej märka honom, förrän han var aldeles framme vid henne och hälsade »God kväll!»

»God kväll igen,» sade hon och lyfte upp hufvudet samt fäste en genomträngande blick på den lille herdegossen. »Hvem är du, och hvad är du ute i för ärende?»

Toto sade sitt namn och berättade, att han var ute för att söka konungens af Pamphylien son, hvilken blifvit bortröfvad af jätten Bam-Bam.

»Och så har du räknat ut, att jag skall hjälpa dig,» sade den gamla häxan och såg på honom med ett försmädligt leende. Hennes ton var så gäckande och hånfull, att Toto kände, att han blef alldeles röd i ansiktet, och han hade stor lust att låtsas som om detta ej varit hans egentliga ärende, utan som om han kommit hit händelsevis. Men så tänkte han, att det var bäst att vara modig och säga sanningen rent ut.

»Ja, jag tänkte ni kanske skulle vilja vara snäll och hjälpa mig,» sade han sakta.

»Och hvarför trodde du det?» Hennes röst ljöd något blidare.

»Jo,» sade Toto, »det var någon, som sade, att ni var mycket mäktig och icke egentligen elak, utan oftare hjälpte människorna än fördärfvade dem.»

Den gamla häxan satt tankfull en stund. »Nåja, jag skall hjälpa dig, Toto,» sade hon till slut. »Vet du säkert, att det är jätten Bam-Bam, som bortfört prinsen?»

»Nej,» sade Toto, »inte alldeles säkert. Men han lär ha en stor gam, och så lär han vara så grym och elak, så man kan just tro honom om det.»

»Jojo,» sade häxan, »jag kunde nog tänka mig, att han skulle arta sig illa. Han hade dåliga anlag,

och jag tyckte alltid att syster min skämde bort pojken fasligt. Han är min systerson, ser du.»

»Jaså. Ursäkta!» sade Toto, helt förskräckt och förlägen öfver hvad han sagt.

»Åja, genera dig inte,» sade Viribunda, »jag håller inte alls på släkten. Jag har inte sett Bam-Bam på många år, men jag har verkligen ibland tänkt på att bege mig till honom någon dag och läxa upp gunstigt junkern litet, ty jag har hört klagomål öfver honom förut. Nu kan jag ju ta det här till anledning. Vi ska genast i morgon bittida ge oss i väg. Nu får du sofva här hos mig i natt.»

Följande morgon kom Viribunda ut ur sitt hus med en grön matta i handen. Denna bredde hon ut på marken. Den var betäckt med en mängd besynnerliga figurer och tecken. Den gamla feen satte sig midt på mattan med benen korslagda under sig. De sex svarta kattorna följde henne och satte sig, tre på hvardera sidan om henne; den sjunde satt alltjämt på hennes axel. Så ropade hon på Toto, att han också skulle komma och sätta sig på mattan och hålla i en flik af hennes kjol. Därpå gaf hon till en gäll hvissling; de sju kattorna jamade — och i ett nu höjde sig mattan med allt hvad däruppå var och flög bort genom luften med svindlande fart. Toto måste

blunda, så fort gick det. När han öppnade ögonen ett tag, såg han, att de foro högt uppe bland molnen, och så slöt han ögonen igen för att ej bli alldeles yr i hufvudet.

De foro framåt på detta sätt en god stund. Då hörde Toto åter en gäll hvissling från den gamla feen. Och nu sänkte sig mattan nedåt med dem och stannade.

Då Toto öppnade ögonen, såg han framför sig ett mörkt, skyhögt fjäll, hvars topp var betäckt med snö. Vid bergets fot sågs en grotta öppna sig, och framför grottan satt på ett väldigt stenblock en fruktansvärd jätte med flammande ögon. Rundt omkring honom lågo sju ofantliga gråa björnar.

»Hallå, hvem är det som vågar nalkas mitt område,» ropade jätten med dånande stämma.

»Känner du inte igen mig, Bam-Bam,» frågade Viribunda lugnt och klef fram emot honom.

»Nej, ser man på! Minsann är det inte moster Viribunda,» utropade jätten och gaf till ett skrockande skratt, som genljöd bland bergen. »Välkommen, gamla moster! Jag tror rentaf mosters näsa blifvit ännu längre, sedan vi sist träffades!»

Nu anses det bland trollen för att vara mycket fint att ha en näsa så stor som en snabel, och därför

var det en riktig artighet, som Bam-Bam yttrade, när han sade, att moster Viribundas näsa blifvit större.

Den gamla feen smålog också rätt belåtet. »Du har äfven vuxit rätt bra, min gosse,» sade hon.

»Vill inte moster stiga in och se hur jag bor,» sade Bam-Bam.

Jo, det hade moster Viribunda inte någonting emot.

I detsamma fick Bam-Bam syn på Toto.

»Hvad är det där för en byting,» sade han.

»Å, det är en liten tjänare, som jag tagit med på färden,» sade Viribunda.

De gingo in i berget. De gingo genom långa, slingrande gångar, som voro svagt upplysta af lysmaskar och lyktgubbar. Slutligen kommo de in i en mycket stor hvälfd sal. Den var upplyst af en rad lyktor rundtomkring; när man såg närmare efter, såg man, att lykthållarna voro stora ödlor, skimrande i koppar och grönt, hvilka stodo orörliga, uppställda utmed bergväggen, och buro på sina hufvuden klart lysande ädelstenar, hvilka tjänade som lampor.

Jätten bjöd Viribunda att slå sig ned i högsätet vid ett stort bord för att spisa frukost. Toto fick sätta sig på en pall bredvid henne. Viribunda hviskade hastigt till honom, att han ej skulle smaka annan mat

än den, som hon räckte honom: det var icke all trollmat, som passade för små människobarns magar.

Små trollgubbar sprungo och passade upp och bjödo omkring alla möjliga underliga rätter. Somliga af de små trollen hade tre armar och tre ben, andra hade fyra armar men blott ett ben, hvarpå de hoppade omkring. Ibland hände det helt plötsligt, att det ramlade en arm eller ett ben af dem, men då stoppade de den tappade lemman helt lugnt i fickan och skuttade omkring lika ledigt ändå.

När de kommo till Toto och bjödo på sina besynnerliga rätter, tordes han ej säga nej, men han aktade sig väl för att äta något af de bitar han tog; han stack dem förstulet åt någon af de stora björnarna, hvilka beständigt lufsade omkring och snålades.

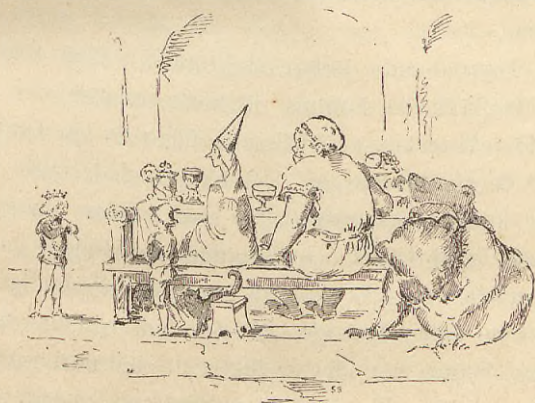
När de ätit och druckit en stund, blef jätten glad och munter, och så sade han, att nu skulle de få höra musik också — riktigt fin musik! Han hviskade något åt en af de små trollgubbarna, och så rusade denne ut och kom strax därefter tillbaka, ledande prins Florestan.

När Toto och Florestan fingo se hvarann, hade de båda svårt att ej brista ut i glädjerop, men de voro likväl så kloka, att de behärskade sig och ej låtsade om att de kände hvarann.

Sedan Florestan på jättens befallning blåst ett stycke på sin pipa, sade Viribunda:

»Skulle du inte vilja sälja åt mig den där lille spelemannen, Bam-Bam? Hvad begär du för honom?»

»Honom säljer jag ej,» sade Bam-Bam. »Han är en kungason. Jag tycker om att ha en kungason till min slaf.»

Men då Viribunda var envis, sade han till slut:
»Nåväl, du skall få honom, moster, ifall du lyckas besegra mig i tre prof. Jag har hört glunkas om, att det finns folk, som tro, att du är mäktigare i trollkonster än jag; det tror jag nu ej är möjligt, men det

kan ju vara skäl, att vi mäta våra krafter nu, då vi en gång träffas. Segrar du, så får du pojken.»

»Är det säkert,» frågade Viribunda.

»Ja,» sade Bam-Bam, »det lofvar jag på min trollbeder.» Och hvad ett troll på det sättet lofvat ett annat troll, det måste det hålla.

»Då föreslår jag som det första profvet,» sade Viribunda, »att mina sju kattor få slåss mot dina sju björnar.»

»Topp,» sade jätten skrattande. »Jag tror allt dina kattkräk ska komma till korta, moster!»

På ett tecken af Viribunda flögo de sju kattorna emot de sju björnarna. Det blef en vild strid. Kattorna klöstes och refvo efter sina fienders ögon och spottade och fräste och sprutade ut eldslågor genom sina näsborrar och skuttade omkring så smidigt, att björnarna aldrig lyckades få tag i dem med sina tunga ramar. Snart var det tydligt, att björnarna kände sig besegrade. De vrålade ynkligt och kastade bönfallande blickar mot sin herre.

Då gaf Bam-Bam tecken till att striden skulle upphöra.

»Den gången segrade du, moster,» sade han och såg litet missbelåten ut. »Hvad vill du föreslå till nästa prof?»

»Jag utfäster mig,» sade Viribunda, »att genom min konst förmå taket i denna bergasal att sänka sig ned, ända tills det är på blott tre alnars höjd från golfvet. Du må försöka att hålla emot så mycket du förmår.»

»Topp,» sade jätten, »det går jag in på.»

Viribunda mumlade sakta några underligt klingande ord. I ett nu började bergataket att sänka sig. Det sjönk hastigt allt djupare ned, oaktadt jätten å sin sida högt ropade besvärjelser och trollrunor. När det med hela sin hotande tyngd kom allt längre och längre ned, satte jätten emot det sitt ofantliga hufvud och sina väldiga skuldror. Men det halp ej hur han spjärnade emot: han måste gifva efter och böja sig allt djupare ned mot golfvet. Slutligen, då han låg nästan dubbelvikt och kippade efter andan, och det rundtomkring ljöd ett ängsligt, jämrande tjut från björnar och troll och ödlor, då stönade Bam-Bam fram, att han erkände sig besegrad.

Och Viribunda vinkade med sitt spö, och taket höjde sig åter.

»Nu vill jag själf föreslå det tredje profvet,» sade Bam-Bam. »Du skall kalla fram en underbar och sällsam syn; lyckas jag ej att göra efter den, så har du vunnit spelet. Men lyckas jag, så skall du ge mig

din lilla pojkbysing, så har jag två små människo-
slafvar.»

»Ja,» sade Viribunda, »det går jag in på!»

Och så började hon sakta sjunga. Men hennes stämma ljud nu icke skarp och gäll såsom vid de förra besvärjelserna utan snarare vek och blid.

Då höjde sig plötsligt liksom ur golfvet en stor, glänsande fågel. Hans vingar skeno som guld, hans bröst var som silfver och hans stolta hufvud var skimrande purpurrött. Han flög framåt, och från hans fjädrar gick en susande klingande sång. Han flög emot bergaväggen: då öppnade sig denna till en bred hvälfd gång, som ledde hän till en underbar trädgård, där stora fagra blommor stodo och nickade emot hvarann; än längre flög fågeln, och alltsom den flög visade sig den ena sköna synen efter den andra: soliga ängar och gröna skogar, glimmande sjöar och blånande berg, och människor, som vandrade omkring, och barn, som lekte och dansade och bundo blomsterkransar. Och alltjämt ljud den sakta susande sången från fågelns skimrande fjädrar — en ljufvare sång än något människohjärta kunnat drömma om.

Till sist försvann fågeln långt bort i fjärran, den hvälfda gången tycktes störta samman, och man såg åter blott den nakna, hårda bergaväggen.

Jätten Bam-Bam blickade mulet framför sig.

»Detta kan jag icke göra efter,» sade han kort.
»Tag du pojken!» Och så gingo de ut genom de långa gångarna, ut ur det mörka berget.

Viribunda bredde ut på marken sin gröna matta, hvilken hon inne i berget burit som schal öfver axlarna. Hon satte sig ned på den tillika med Florestan och Toto och kattorna, ropade ett farväl åt jätten Bam-Bam och flög bort.

Men just i sista stunden, då mattan redan börjat höja på sig, passade jätten på och ryckte till sig Toto.

»Nu har jag ändå fått någon ersättning,» mumlade triumferande den grymme jätten. »Jag skall hämnas mitt nederlag på det här kräket.»

Feen Viribunda märkte ej Totos försvinnande; hon var helt upptagen af den lille prinsen, hvilken hon var helt stolt och belåten åt att ha räddat. Och hvad Florestan beträffar, så blundade han under hela färden och såg ingenting.

Det var först när Viribunda och Florestan sänkt sig ned vid feens bostad, som de med häpnad och bedröfvelse märkte sin förlust. Viribunda förstod genast, att det var jätten Bam-Bam, som visat sig förrädisk. Det var intet annat att göra än att genast vända tillbaka.

De kommo i rättan tid. Bam-Bam satt just och höll mellan sina fingrar den lille Toto för att klämma ihjäl honom, efter att ha lekt med honom en stund, då Viribunda stod framför honom.

I detta ögonblick var det som om Viribunda vuxit. Hon stod hög och vredgad framför den falske jätten. »Nu ser jag, att du är riktigt elak,» sade hon, »och nu inser jag, att det var orätt af mig att nyss lämna dig utan att straffa dig.»

Hon svingade sitt spö emot jätten. Och se: den store förfärlige jätten Bam-Bam blef med ens alldeles maktlös och förmådde ej röra ett finger.

Toto slingrade sig nu lös och klättrade hastigt ned till jorden.

Viribunda drog fram ur sin gördel ett fint snöre och band därmed jätten Bam-Bam; allt eftersom snöret lades om hans armar och ben, förvandlades det till en tjock järnkedja. Båda ändarna af kedjan lade feen på klippan, och ögonblickligen sutto de hårdt fastnitade däri.

»Denna kedja,» sade feen Viribunda, »är den starkaste, som finnes på jorden; aldrig skall du förmå att bryta den, hur mycket du än må anstränga dig. Hvert år skall jag nu komma hit för att spörja efter om du ångrar dina missgärningar och vill bättra dig.

När jag ser, att din ånger är verklig, skall jag släppa dig lös, men ej förr.»

De sju björnarna hade krupit fram till sin herre och slickade hans händer.

»Dessa dina tjänare,» sade Viribunda, pekande på dem, »skola skaffa dig föda; du skall ej behöfva svälta.»

I det ögonblick, då Viribunda beredde sig att åter fara därifrån, sprang den lille prinsen fram till jätten; han tyckte ändå det var synd om honom, fast han var elak. »Här skall du få min vasspipa,» hviskade han. »Om du öfvar dig, så kan du nog lära dig att spela på den. Och så får du inte så fasligt tråkigt.»

Feen Viribunda smålog vänligt mot den lille prinsen, då han kom tillbaka till henne.

»Det är väl bäst, att vi nu genast begifva oss till din fader,» sade hon. »Du längtar väl efter honom, kan jag tro.»

Och så höjde sig mattan åter i luften, och de seglade hän med susande fart mot det sköna landet Pamphylien.

Mattan sänkte sig ned midt i konung Basilius' trädgård.

Den förste, som såg de resande komma, var den tjocke Puttraparto. Hans ögon stodo runda af förvåning.

Men i nästa ögonblick hämtade han sig från sin öfverraskning och ropade med dånande stämma: »I gevär-r-r för prins Florestan!»

Hela vakten skyldrade gevär, och folk kommo springande från alla håll, fulla af häpnad öfver detta oväntade rop.

Äfven konung Basilius kom hastigt ut ur sitt slott.

Uppför de hvita marmortrapporna sprang prins Florestan honom till mötes, och där blef omfamning och stor glädje och fröjd efter all sorgen.

Man ställde genast till stor middag på slottet, till hvilken feen Viribunda och Toto inbjödos som heders-gäster. Feen Viribunda satt bredvid konungen och hade omkring sig alla sina sju kattor — något, som högeligen bekymrade och förargade den tjocke Puttraparto, eftersom det stred mot all hofetikett.

Konungen höll tal för både Viribunda och Toto, och man drack deras skål under hurrarop.

Strax efter middagen tog feen Viribunda afsked för att återvända till sitt hem. Då hon tog farväl af Florestan och Toto, sade hon: »Jag hoppas, att ni bli duktiga karlar båda två. Och kommen ihåg, att

den, som gör något ondt, blir alltid straffad därför förr eller senare. Det ha ni sett på jätten Bam-Bam.»

Så flög hon bort på sin matta, medan de sju kattorna jamade en afskedshälsning.

Efter denna dag fick Toto bo på det kungliga slottet och uppfostras tillsammans med den unge prinsen. Och när en gång prins Florestan blef konung af Pamphylien, blef Toto hans förste general, som tappert stred mot alla hans fiender.

GÖKEN.

»Hoho, hoho» — hör göken gal,
»hoho, hoho» — långt bort i hagen.
»Hoho, hoho — grön är min sal,
sval är min sal i sommardagen.

Hoho, hoho — hur skönt här är!
Hoho, hoho — hvad solen glimmar!
Hoho, jag kunde sitta här
och bara ropa många timmar!

Hoho, hoho — hvad jag är glad!
Hoho — af fröjd jag ropar bara!
Hoho, hoho — nej, vet ni hvad,
att sommarn kan så vacker vara!»

PRÄSTKRAGEN.

»PÅ grönskande, leende ängar jag står,
predikar för alla så godt jag förmår.

Min text är denna: Vår Gud är god;
ty böra vi vara vid gladeligt mod!

Och detta är min tacksägelsebön:
Lofvad vare Gud, som gjort världen så skön!

Och detta min syndabekänneise är:
Vi fröjdas ej nog åt hvad Gud oss beskär.

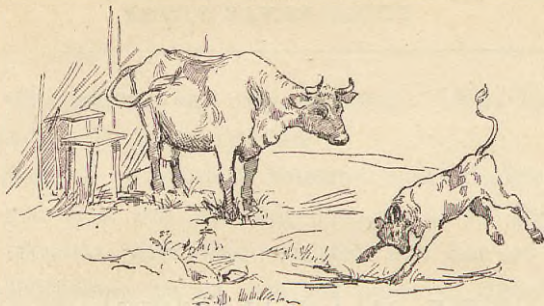
Vi blicka ej nog mot den strålande höjd,
vi fyllas ej nog af jublande fröjd.

LILLA ELNAS SAGOR

Humlor och fjärlar de lyssna därpå,
blåklockan ringer med klockorna små.

Och lärkan tar upp en hymn därtill,
När hon svingar sig upp med en jublande drill.»

KOSSAN OCH KALFVEN.

KOSSAN går och betar
uppå den gröna äng;
kalfven går och spetar,
tänker ta sig en sväng.

Kossan står vid stätta,
svänger lugnt sin svans;
kalfven börjar sätta
hän öfver ängen i dans.

»Dansa, vännen lilla!
Dansa, min lilla tok!
Snart så blir du väl stilla,
snart så blir du väl klok!»

DE SMÅ KALFVARNA.

DE små kalfvarna stå inne i ladugården i sin lilla kätte; de se huru solen skiner in på golfvet. »Mu, mu, det är grant på golfvet,» säga de. De små kalfvarna äro födda inne i ladugården, under vintern, de ha aldrig varit ute, de ha aldrig sett solen; därför när det strömmar in det vackra solskenet, veta de icke att säga annat än: »Mu, mu, det är grant på golfvet.»

Men de stora kossorna svara dem: »Bu, bu, ni vet inte ni, små kalfvar, hvad solskenet är ljufligt, när man kommer ut i det. O, det är skönt att komma ut i den stora, vackra världen.»

»När få vi komma ditut?» säga de små kalfvarna.

»På första maj blir det väl,» säga korna. »Då bruka vi få komma ut.»

Och hvarenda morgon fråga sedan de små kalfvarna: »Är det första maj i dag?»

»Inte än, inte än,» säga kossorna. »Man får ha tålmod.» Det ha de fått lära.

Men så en morgon kommer ladugårdspigan in röd och glad och slår upp dörrarna på vid gafvel. Hon skrattar öfver hela ansiktet, hon har en ren bomullsklädning på sig, och hon håller en löfruska i handen. »I dag är det första maj,» säger hon, »i dag är det första maj! Nu, mina barn, få ni komma ut!» Och hon går fram till kossorna och löser dem den ena efter den andra ur båsen, och på den stora skällkon, den vackra och snälla Majblomma, sticker hon in löfruskan emellan hornen. Och hon går också fram till de små kalvarna och öppnar deras kätte. »Nu, små barn, få ni känna på nånting nytt,» säger hon.

Och där blir ett trampande och råmande i ladugården, och alla så skynda de ut ur dunklet, ut i den ljusa, vackra världen. De små kalvarna äro alldeles yra i hufvudet af glädje. »Nej se, nej se, är världen så stor,» säga de, när de komma ut på gården. »Den är väl mycket större,» säga kossorna, »vänta bara, tills vi komma ut i hagen!»

Och ladugårdspigan — Kristin heter hon — hon öppnar nu grinden utåt vägen och så ställer hon sig och ropar på sina kossor. »Kom, små kossor,» ropar och sjunger hon. »Kossera, kossera kom! Kom,

Majblomma, kom, Gullvifva, kom, Fagerros, kom, Stjärna! Kom kom, kossera, kossera, kom!»

Och de komma efter henne i en lång rad, först Majblomma med sin pinglande bjällra och sedan alla de andra, hoppande och skuttande och svängande med svansarna. Efter dem går den lille vallpojken och motar på, ifall det är någon, som fördröjer sig vid vägkanten, ifrig att smaka på det fina gröna, som är nytt för året.

Så komma de till en gårdsgård, och där är en grind, och där innanför är hagen. Och där går Kristin in, och alla följa de efter. Ack, hvad det är vackert härinne! Här stå fina hvita björkar med små, små gröna blad, här är så mycket nytt och märkvärdigt, att de små kalffarna bara säga oupphörligt: »Mu, mu, hvad är det här?»

Där stå fullt med små gula blommor på marken. »Duger det där att äta?» fråga de små kalffarna. »Äja, men nog finns det det, som är bättre,» säga kossorna.

Där ligger något hvitt på marken i en skuggig vrå, det känns kallt och underligt.

»Mu, mu, hvad är det?» säga de små kalffarna. »Det är snö,» säga kossorna, »vi veta inte riktigt hvad det är och hvar det kommer ifrån; det passar alltid

på och kommer, medan vi stå inne i ladugår'n. Men det är otrefligt, man skall icke sticka nosen i det, ty då kan man förkyla sig.»

En af de små kalffvarna är alldeles hvit; han heter Silfverhvit. Han har kommit fram till bäcken, som rinner emellan mossa och ormbunkar. Han tittar ner. »Nej se, så underligt! Det är en till därnere!» Alla de andra små kalffvarna skynda dit och ställa sig i rad och titta dit ner. »Nej se,» säga de, »det är andra små kalffvar därnere!» Och de sticka ner de små mularna, men de känna bara någonting, som är kallt och vått. Majblomma kommer dit, den vackra Majblomma med sina snälla ögon och pinglan kring halsen. »Det där är något, som ni inte kan förstå än, små barn,» säger hon. »Inte förr än ni bli större.»

Hvad det är roligt att springa omkring öfverallt och skutta öfver buskarna och försöka hvem som kan hoppa högst! Silfverhvit slänger upp bakbenen så högt, att han tror själf han är nära björktopparna.

Men så småningom blir det afton, och solen börjar sjunka ned mot skogskanten. Och så ställer Kristin sig vid grinden och börjar ropa igen på sina kossor. »Kom, kom, kossorna små! Kom, Majblomma, kom, Gullhorna, kom, Hvithöfda och Ringkulla! Och kom, du lilla Silfverhvit! Kossera, kossera, kom!»

Och de skynda till från alla håll ur hagen och ställa upp sig i rad, och så lunka de hemåt igen. De små kalvarna äro litet sömniga och trötta, de hoppa icke omkring så mycket nu som på bortvägen, utan de traska helt beskedligt och stilla. Och när de komma tillbaka till ladugården och in i sin egen lilla kätte igen, så säga de: »Mu, mu, det är godt att komma hem!» Och de lägga sig ned för att sofva, men innan de somna, mumla de ännu till hvarandra: »Tänk, i morgon blir det lika roligt igen!»

SOMMARDAG.

TITTI satt och trallade
borta i sin vrå;
Nicke gick och vallade
och sågs till fönstret gå.

Därute dufvan trippade
på trädgårdsgångens sand,
och ärlan sprang och vippade
och knep en mask ibland.

Det våta gräset glimmade
i solsken efter regn,
och alla bien stimmade
i lindelöfvens hägn.

LILLA ELNÄS SAGOR

De stimmade, de surrade
bland lindens gröna blad, —
jag nästan tror, de hurrade
för dagen var så glad.

»Nej Titti du, nej titta du,»
sa' Nicke, »se hur skönt!
Ej mera här vi sitta, du:
kom ut till sol och grönt!»

VÅR LILLA BAL.

OCH vi ska ställa till en liten bal, vi två,
där ingen mer än du och jag ska vara få
uppå balen.

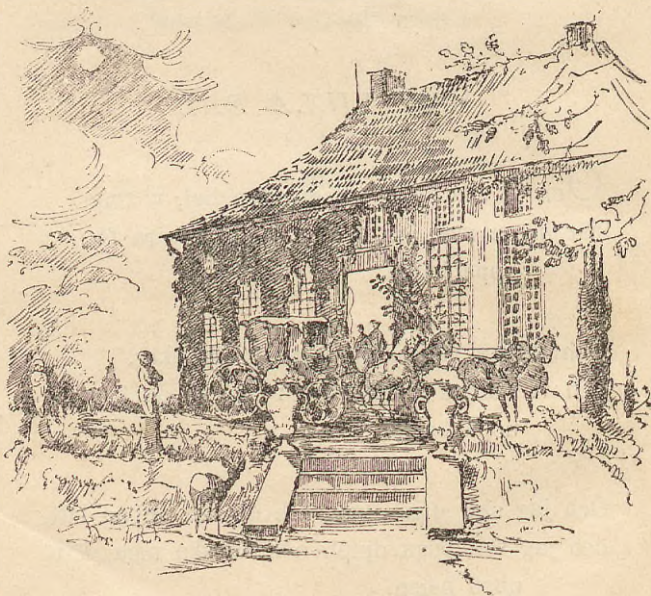
Och vi ska dansa där i rosenröda skor,
och vi ska ha långt mera roligt än du tror
uppå balen.

Och jag ska stiga stolt, och du ska trippa lätt,
och jag ska buga djupt, och du ska niga nätt
uppå balen.

LILLA ELNAS SAGOR

Och jag ska stampa takt, och du ska tralla smått,
och det ska bli musik, som nog kan duga godt
uppå balen.

Och jag ska värja ha, hvarmed jag slamrar käckt,
och du en blommig kjol, hvare du nyper täckt,
uppå balen.

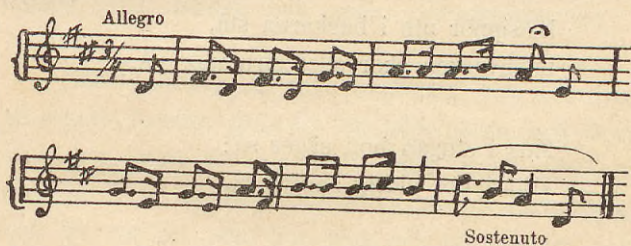

LILLA ELNAS SAGOR

Och vi ska dansa där, tills klockan hon slår tolf,
och månen skiner in på salens hvita golf
och på balen.

Och då har du din vagn, och jag dig följer ner,
jag kysser hand till tack, och du så nådigt ler
efter balen.

Och när vi sofva se'n, så sött man sofva kan,
då drömma vi så godt: vi drömma om hvarann
och om balen!

BLÅSIPPAN.

BLÅSIPPAN ute i backarna står,
niger och säger: »Nu är det vår!»

Barnen de plocka små sipporna gladt,
rusa se'n hem under rop och skratt.

»Mor, nu är våren kommen, mor!
Nu få vi gå utan strumpor och skor.

Blåsippor ute i backarna stå,
ha hvarken skor eller strumpor på.»

Mor i stugan hon säger så:
»Blåsippor aldrig snufva få.

Än få ni gå med strumpor och skor,
än är det vinter kvar,» säger mor.

SPRÄCKLIGS ÄFVENTYR.

DET var en gång en liten höna, som hette Spräcklig. Hon var icke lik andra hönor. Hon sprang icke omkring hela dagen och kacklade om allt möjligt liksom de andra, utan hon gick mest för sig själf och teg. De andra hönorna i hönsgården tyckte icke om detta. Ibland, när de gingo förbi Spräcklig, hackade de till henne med näbben och sade: »Kackelackela-a — högfärdig!»

Men Spräcklig var icke högfärdig; hon hade bara så mycket funderingar i sin lilla höns hjärna, och därför gick hon mest för sig själf. Hon trodde alltid, att hon skulle få upplefva någonting riktigt märkvärdigt, och det var det, som hon gick och väntade på.

En dag satt hon upplugen på hönsgårdens staket och blickade ut i världen. Därborta låg den stora, gröna skogen, så vidsträckt och hemlighetsfull. Och

så fick Spräcklig plötsligt en så stark längtan att flyga dit bort och se, hur det såg ut därinne bland de höga, dunkla träden. Och så lyfte hon vingarna och flög dit bort. Hon förkunnade icke på förhand: »Kackelackela-a nu flyger jag!» som en annan höna skulle ha gjort. Nej, Spräcklig var ingen vanlig höna: hon gaf sig af tyst och obemärkt.

När Spräcklig hade flugit omkring en stund därinne i den stora skogen, ville hon vända om hem, men då märkte hon till sin förskräckelse, att hon ej hittade vägen. Hon flög och flög, men ingenstädes såg hon en skymt af hönsgården. I stället kom hon till något, som såg ut som en risikoja. Där inifrån hördes en dof, brummande sång. Spräcklig blef nyfiken, flög till kojan och satte sig på taket för att lyssna.

Där inne i kojan bodde familjen Björn: Pappa och mamma Nalle samt deras lille Tusse. Just nu satt mamma Nalle och sjöng en vaggvisa för lille Tusse, som varit grinig och kinkig och behöfde sig en liten middagslur. Så här sjöng mamma Björn:

»Tusselull,
mitt hjärtegull,
är du nu sömnig och trött?

Somna då in så stilla,
ingen skall göra dig illa.
Sof, lilla vännen, sött!

Tusselull,
mitt hjärtegull,
sofver du inte än?
Far han jagar i skogen,
mor sitter hemma så trogen.
Sof, lilla hjärtevän!»

När Spräcklig hörde denna sång, blef hon så nyfiken att få se den lille Tusse, att hon makade sig fram till ett hål, som fanns på taket, och lutade sig fram för att titta ner. Men då hon fick se den stora bruna björnmamman, blef hon så förskräckt, att hon tappade balansen och ramlade ner genom hålet och kom rakt på den lille Tusse, som låg och halfsof.

O, hvad den stackars Spräcklig nu blef förskräckt! Nu tog hönsnaturen ut sin rätt, och hon kacklade vildt, medan hon flaxade omkring för att söka reda på utgången. Lyckligtvis för henne äro herrskapet Björn i allmänhet något långsamma i vändningarna, så att innan de ännu hämtat sig från häpenheten, hade Spräcklig hittat dörren och kommit ut.

Men nu började lille Tusse skrika: »Mamma, jag vill ha den där hönan! Jag är hungrig, jag vill äta upp henne!» Och fru Nalle tyckte också, att det var bäst att passa på tillfället och försöka få sig litet hönsstek, så att hon skyndade sig ut för att försöka fånga den oväntade gästen. Lille Tusse traskade efter sin mamma.

När de kommo ut, fingo de se, att Spräcklig flugit upp i en stor tall. Där satt hon och darrade och var så dödligt förskräckt, att hon icke kunde komma sig för att flyga bort och söka rädda sig.

Då skrek lille Tusse: »Mamma, klättra upp i trädet! Ta henne, mamma!»

Och mamma Nalle började klättra upp för tallstammen och ut på den gren, där Spräcklig satt. Men just som hon sträckte ut sin stora tass för att ta Spräcklig, och lille Tusse stod nedanför i spänd väntan — då brast grenen under björnmammas tyngd: »krasch» sade den, och pladask — där låg fru Nalle i backen!

I samma ögonblick blef det lif i Spräcklig: »Kackelackela-a,» kacklade hon, medan hon lyfte på vingarna och flaxade bort det fortaste hon kunde. Hon flög så länge, tills hon icke mer hörde björnarnas brummande. Då blef hon lite lugnare, och så hittade hon på att flyga upp i toppen på ett högt träd och se sig

om efter vägen. Där fick hon syn på det kära gamla hönshusets tak, och så kunde hon hitta hem igen.

När Spräcklig kom tillbaka till hönsgården, blef hon emottagen af ett väldigt kacklande. Man hade märkt hennes frånvaro, och det hade varit stor undran, hvar hon tagit vägen. Och då nu Spräcklig berättade sitt märkvärdiga äfventyr, då ska man tro, att där blef en uppståndelse och ett väsen! Aldrig hade någon höna förut vågat sig ut i den stora hemlighetsfulla skogen, aldrig hade någon höna förut varit inne i de fruktansvärda björnarnas boning. I flere dagar fick icke Spräcklig göra annat än bara berätta och berätta om igen sin historia.

Och det bästa af alltsammans var, att efter detta blef Spräcklig gladare till lynnet än förut — ty nu hade hon ju ändå upplefvat något märkvärdigt, som hon så mycket längtat efter — och de andra hönorna upphörde att vara ovänliga mot henne, ty nu måste de ju ändå erkänna, att hon var en ovanlig höna, hvilken genom sitt underbara äfventyr spridit glans öfver hela hönsgården!

DANSVISA.

KOM, sade räf till björn,
kom, ska vi dansa!
Du svänger med gårdsgårdsstörn,
jag svänger med svansa.

Kom, sade räf till björn,
kom ska vi spela;
du brummar uti ditt hörn,
jag gnider på fela.

LILLA ELNAS SAGOR

Kom, sade räf till björn,
spisa vi i det gröna?
Du fångar väl luftens örn?
Jag kniper en höna!

LILLE GÖSTA.

LILLE GÖSTA, han tappa' hatten,
och den föll ner uti bäckens vatten,
och då så skrek lille Gösta.
Men då så kom lille Göstas mamma
och tog upp hatten med det samma
och börja' klappa och trösta.
Men se'n så kom lille Göstas pappa
och sa': »Hvad var det, som Gösta tappa'?
Fy skam, att du skrek så, Gösta!»

FRU VIDE.

VÅRSOLEN lyser och lockar och ler,
så vackert hon ber:

»Fru Vide, fru Vide, ack, skicka då opp
en liten knopp!»

»Ja, nog så gör du dig ljuflig och rar,
men än, jag vet, finns det vinter kvar,
och skulle jag våga i stormarnas kif
det späda lif?»

Men vårsolen lyser och skiner så klar,
hon gör sig så rar:

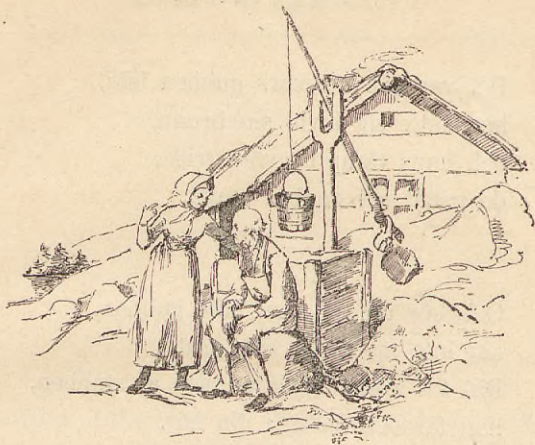
»Fru Vide, fru Vide, ack, skicka då ut
en knopp till slut!»

LILL ELNAS SAGOR

Och varm blir fru Vide om hjärtat till sist,
hon rodnar å kvist:

»Så skall jag väl sända då ut en knopp —
men i ull jag klär den från tå och till topp!»

LILLE GUBBEN.

LILLE gubben uppå backen,
som bor midt i ett stenrös,
sjutti år han har på nacken
och därtill en flicketös.

»Och hör du, kära min lilla flicka,
ej jag mer kan ge dig mat,
ej jag mer kan ge dig dricka,
jag är för gammal och för lat.»

LILLA ELNAS SAGOR

Det var den stackars gubben lilla,
han satte sig invid sin brunn,
och hans tårar begynte trilla,
de trilla' ner en bra stund.

Och hör du, stackars lille gubben,
sitt inte mera där och gråt!
Din tös hon hugger nu ved af stubben,
hon far och fiskar i din båt.

TIPP OCH TOPP.

LILLA LISA var så liten, hon var bara något öfver ett år gammal, och därför kunde hon inte säga någonting annat än »ba» och »bu» och »taddeladdela». Och det var just ingen, som förstod hvad det betydde. Men springa, det kunde lilla Lisa. Hela dagen trafvade de omkring, de små benen i sina ljusröda strumpor. Allt emellanåt, när lilla Lisa på sina ströftåg kommit öfver någonting synnerligen märkligt såsom t. ex. eldgaffeln, som stod och gömde sig borta i sin vrå eller den stora brickan, som stod mot en vägg i salen och klingade till, när man rörde vid den, då vände hon sig om och tittade på pappa eller mamma eller faster eller hvem, som kunde vara inne i rummet, med det allra lustigaste och skälmaktigaste leende öfver sitt lilla ansikte och en liten min, som om hon kunnat ha en hel hop att säga, om hon bara brytt sig om det.

Men nu var lilla Lisa en smula trött efter allt sitt travande och hade krupit upp i knä hos faster.

»Jaså, äro de stilla nu de små hästarna?» sade faster.

»Hvilka små hästar?» sade syster Elna och kom fram.

»Vet du inte, att det här är två små hästar,» sade faster och klappade de små ljusröda benen. »Den vänstra hästen heter Tipp och den högra Topp.» Och så sjöng faster, medan hon gungade upp och ner med lillans små ljusröda ben:

»Här ha vi Tipp och här ha vi Topp,
den ena går ner och den andra går opp,
och Topp och Tipp och Tipp och Topp,
den ena går ner och den andra går opp.

Och Tipp och Topp, när de äro i lopp,
den ena gör skutt och den andra gör hopp,
och Topp och Tipp och Tipp och Topp,
den ena gör skutt och den andra gör hopp.

Och Tipp går i tripp och Topp i galopp,
men nu säga de båda stopp.

Och Topp och Tipp och Tipp och Topp,
nu säga de båda stopp!»

LILLA STINA.

Och hör du, Stina lilla, hvad har du för randig kjol?
Den har jag fått af mamma, hon sydde den i fjol.

Och hör du, Stina lilla, hvad har du för rutig kappa?
Den fick jag just i julas utaf min snälla pappa.

Och hör du, Stina lilla, hvad har du för fina skor?
Dem fick jag af skomakarn, som här i hörnet bor.

Och hör du, Stina lilla, hvad har du för röda strumpor?
Dem har jag fått af mormor; hon stickar åt små stumpor.

Och hör du, Stina lilla, hvad har du för en hatt?
Den har jag fått af farmor; hon sa: »Se här, min skatt!»

INGALILL.

INGALILL,
om du vill,
får du blifva min fru!
Du är rar —
fast du har
ingen rikedom ju.

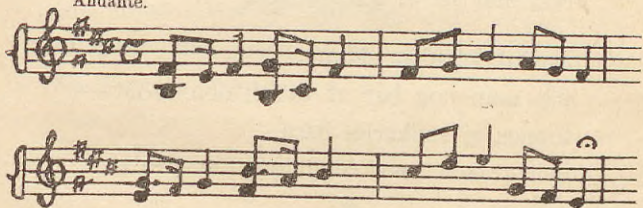
Men du är
mig så kär,
du är söt, du är snäll!
Och din blick
är så kvick
som ett stjärnskott i kväll.

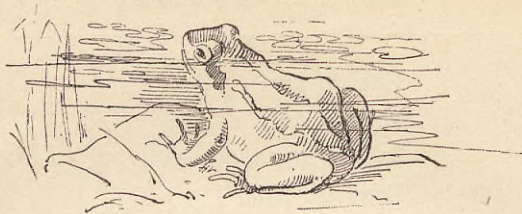
LILLA ELNAS SAGOR

Hur du går,
hur du står,
är du rar på allt sätt.
Hvad du har,
hvad du tar,
är du näpen och nätt.

Ingalill,
om du vill,
om du vill liksom jag,
ska vi gå
båda två,
snart till prästen en dag.

Andante.

GRODAN.

UNDER åbroddens blad
sitter en groda så glad,
kväker i sena kvällen:
»Här finns det så trefliga ställen!

Här är slaskigt och vått,
och då mår jag så godt.
Barnen de leka i dammen,
och mat ha vi allesammen.

Ja, att lefva är skönt,
när man nog har af vatten och grönt —
funnes ej snokarna bara,
och kråkor, som rundt om oss fara!»

ABBORREN.

ABBORN han går i de klara vatten —
då dimper en metmask ned.

»Å pytt», han säger, »nog märker jag spratten!
Den där får allt vara i fred!»

En fluga simmar på de klara vatten —
han nosar försiktigt omkring.

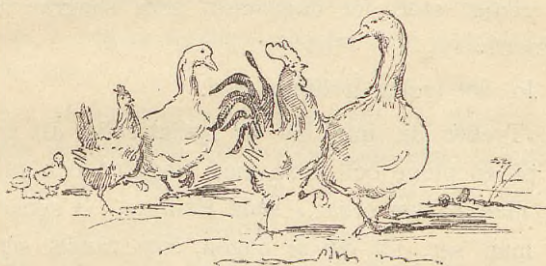
»Å pytt», han säger, »nog märker jag spratten!
Nu äter jag ingenting!»

SAGAN OM
GÅSE GULLDUN
OCH
KYCKLING HVITFJUN.

DET var en gång en gåsunge, som ännu var liten och gul och ullig och hette Gåse Guldun. Han var en gång en vacker eftermiddag ute och spatserade med sin pappa och mamma på landsvägen. Då mötte de herr Tupp och fru Höna, som också voro ute och gingo med sitt lilla barn, en liten kyckling, som var alldeles hvit. Herrskapet Gås och herrskapet Tupp voro gamla bekanta, och de stannade och språkade med hvarandra en stund om det vackra vädret och om hur ondt det var om mask i dessa svåra tider, då det aldrig föll något regn. Lille Guldun stod och tittade på den lille hvite kycklingen och tänkte, att han skulle gärna vilja bli bekant med honom, men

han var för blyg för att säga någonting. På samma sätt var det visst med den lille hvite kycklingen. Så med ens togo de mod till sig båda två och sade på en gång:

»Pip pip, hvad heter du?»

»Pip pip, hvad heter du?»

»Jag heter Gåse Guldun,» sade gåsungen.

»Jag heter Kyckling Hvitfjun,» sade kycklingen.

»Ska vi leka någonting,» föreslog Guldun.

»Ja. Hvad då?» sade Hvitfjun.

Men i detsamma sade herr Tupp, att han tyckte man kunde gärna gå ut och spatsera allihop tillsammans, eftersom det var så vackert väder. Ja, det tyckte de andra med, och så begåfvo de sig af parvis. Först gingo herr Tupp och herr Gås, sedan fru Gås och fru Höna och sist Guldun och Hvitfjun.

Gulldun och Hvitfjun blefvo snart goda vänner. De tyckte om precis samma saker.

»Tycker du inte det är vådligt godt att äta mask,» sade Gulldun. »I synnerhet när man får en sådan där riktigt stor, fet daggmask, som slingrar sig i munnen?»

Jo, det tyckte Hvitfjun med.

»Tycker du inte det är rysligt roligt att hoppa upp på en pinne och flaxa med vingarna och gala så högt man nånsin orkar,» sade Hvitfjun. »I synnerhet när man ser, att det är någon, som vänder sig om och undrar hvem det är som kan gala så högt!»

Jo, det tyckte Gulldun också var bussigt. »Fast vi säger inte 'gala' utan 'snattra'», sade han. »Men det kan ju komma på ett ut.»

Det var bara om vatten och pölar och sådant, som de tyckte olika. Gulldun sade, att det var då det allra bästa och trefligaste, som man nånsin kunde tänka sig, att plumsa ner i en vattenpuss och doppa ner hela hufve't och så lyfta upp det igen och skvätta vatten rundt omkring sig. Men det tyckte inte Hvitfjun. Han var rädd för att bli våt om fötterna, sade han, det kunde vara farligt, det hade hans mamma sagt, man förkyler sig så lätt.

»O, det är inget farligt,» sade Guldun, »jag är jämnt våt om fötterna.» Då tittade Hvitfjun ner på Gulduns fötter. »Ja,» sade han, »men det är olika med dig, du är ju som om du vore född med galoscher.»

Då tittade också Guldun ner.

»Ja, vi två ha verkligen alldeles olika sorts fötter,» erkände han.

Och så kommo de öfver ens om, att det var på det, som det berodde, att de inte tyckte lika om vatten och pölar och sådant. Och så beslöto de, att de skulle vara lika goda vänner för det.

Men herr Tupp och herr Gås gingo där framme och talade om allvarsamma och viktiga saker. Och så talade de också om den stora gårdshunden, Nero, och om hur han skötte sig. Herr Gås erkände, att han var rädd för honom. »O, det är jag inte alls,» sade herr Tupp och bröstade sig. »Jag känner honom ganska väl. Jag tror nästan, att han snarare är rädd för mig. Jag har sett ibland, när jag ger till mitt allra stoltaste galande, att han far upp i en hast, och det ser alldeles ut som om han blefve rädd. Nästan alla äro rädda för mig,» sade herr Tupp.

Men herr Gås sade, att han tyckte allt det var obehagligt, när Nero skällde på honom. »Och min fru blir riktigt vådligt ängslig,» sade han.

»Vet ni hvad,» sade herr Tupp, »jag skall gå och säga åt Nero, att han låter bli att skälla på er mera. Det skall jag minsann göra.»

Och så begåfvo de sig alla åt hundkojan till. Därinne låg Nero och halfsof; man såg hans svarta, lurfviga hufvud hänga ut genom gluggen.

Herr Tupp spankulerade fram emot honom.

»God dag, min bäste herr Nero,» sade han, »jag har här med mig, som ni ser, mina vänner, herr och fru Gås» — —

Längre hann han icke, ty nu for Nero upp med ett väldigt skall. »Vov vov, hvad är det för patrask, hvad ha ni här att göra,» skällde han och rusade ut i vild fart.

Då må tro, att där blef ett flygande och flaxande och pipande och kacklande, så att det stod härliga till. Tuppen flög upp i ett kastanjetråd, och där satt han och gol: »Kuckeliku, hjälp, han är galen!» Hönan flög upp i en lind, och där satt hon och kacklade och skrek: »Ack, Hvitfjun, ack mitt älskade barn!» Herr och fru Gås gåfvo sig af utåt vägen i vildaste flykt, flaxande med vingarna och snattrade hela tiden: »Ja, var det inte det vi trodde!»

Men Guldun och Hvitfjun visste sig ingen lefvande råd af förskräckelse; de tänkte inte alls på

att springa sin väg, utan de bara kröpo intill hvarann, darrande i alla leder.

»Pip pip, oj, nu är det slut, Guldun,» sade Hvitfjun.

»Pip pip, adjö, Hvitfjun,» sade Guldun.

Men Nero var ingen elak hund, fast han var lite häftig af sig. Han nosade bara lite på dem, och så tyckte han det var synd om de små stackrarna och lämnade dem. Så gnodde han utåt vägen ett tag för att sätta ändå lite bättre fart i herrskapet Gås. Sedan vände han tillbaka och ställde sig nedanför kastanjen och skällde en stund på herr Tupp och därpå begaf han sig lugnt in i sin koja och lade sig att sofva igen.

Nu kunde äntligen herr Tupp och fru Höna våga sig ner ur sina träd och skynda fram till sin lille Hvitfjun och hans kamrat.

En stund därefter voro de alla samlade på bakgården. Herr Tupp var tämligen generad, men påstod bestämdt, att Nero måtte ha blifvit tokig, så att han ej kände igen honom. Han hade hört berättas, att hundar ibland blefvo tokiga, när det var mycket varmt.

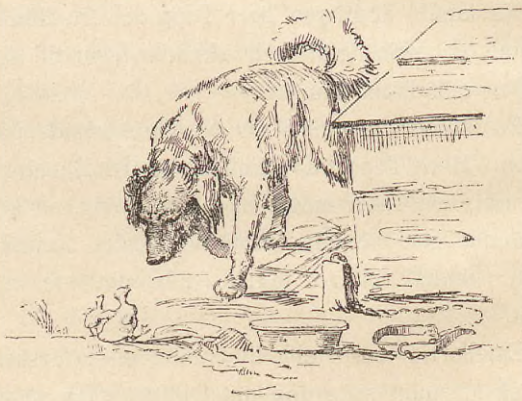
Emellertid voro alla lite matta efter förskräckelsen, så att man sade god natt tidigt. Och så skildes man åt: herrskapet Gås för att gå till gåshuset och

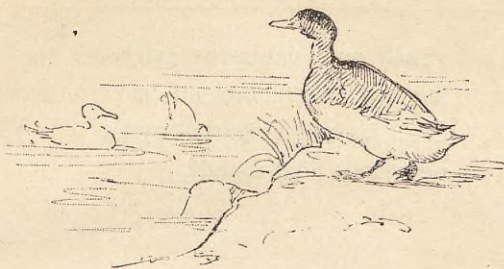
herrskalet Tupp för att gå till hönshuset. Men medan man höll på att säga god natt, fick Hvitfjun se en stor metmask. »Den får du, Guldun,» sade han.

Då blef Guldun så rörd, så att han visste inte hvad han skulle säga. Men han ville då bestämdt inte äta upp alltihop själf, utan så delade de den. Och så hviskade Guldun till Hvitfjun: »Vi ska alltid vara goda vänner, och vi ska leka tillsammans hvar-enda dag, vill du det?»

»Ja,» sade Hvitfjun, det ville han.

Och så gingo de hvar till sitt och sofvo sött och drömde om hvarann.

ANKAN.

DÄR går den arma anka,
hon har så breda tår,
och därför måste hon vanka
och vagga, när hon går.

Hon går där tyst och vankar
vid dammen af och an,
hon har så många tankar,
dem ej hon tälja kan.

LILLA ELNAS SAGOR

»Skall nu i dammens gyttja
jag ned och ta mig ett bad?
Skall jag väl vingarna nyttja
och flaxa högt åstad?

Eller kanhända jag vankar
kvar på den gröna jord? —»
Den ankan har många tankar,
som aldrig klädas i ord.

ENESTUBBEN.

DEN gamle enestubben
står klädd med friska skott,
den gamle, gråe gubben
en ljusgrön rock har fått.

Och när så vårsol lyser
allt hvad den lysa kan,
står gubben där och myser
och tycker han är grann.

Hur står han ej belåten,
hur står han ej förnöjd!
All denna nya ståten
gör gubben hjärtefröjd.

LILLA ELNAS SAGOR

Hur står han ej och skiner
uti sin vårhabit!
Hur gör han ej små miner:
»Kom hit, små bin, kom hit!»

DEN NYA VISAN.

EN visa ny, en visa ny
har kommit hit från närmsta by.

En visa käck, en visa glad,
som sjunges af den halfva stad.

Den sjungs från morgon och till kväll,
den sjunges af hvar glad gesäll.

Och kan du ej den visan än,
så börja strax att lära den!

Och har du ej den hört förut,
så hör nu på — nu är den slut!

SAGAN OM
BONDENS SON I BALSEHEDA
OCH DEN SKÖNA
PRINSESSAN MERIWANA.

DET var en gång en bonde, som hette Jonas och som bodde i Balseheda gård i Småland. Hans hustru hette Maja; tre piltebarn hade de: Lars och Per och lille Bengt.

En dag satt mor Maja ute på förstukvisten och fjällade fisk och hade under tiden ett öga på sin lille Bengt, som inte var mer än två år gammal; han gick och tultade ute å gräsvallen och plockade de gula smörblomstren, som lyste så granna i solskenet. Då kom där plötsligt farande genom luften en stor örn; han sköt ned rakt på pilten, grep honom i sina starka klor, svingade sig åter upp och var långt bortom skogsbrynet, innan ännu mor Maja i sin för-

färan hunnit med annat än att tappa både fisk och knif i backen.

Men nu började mor Maja förtviflad ropa på fader Jonas. Då denne fått veta olyckan, samlade han hastigt ihop grannarna och begaf sig med dem ut i skogen för att försöka leta reda på den stackars lille pysen. I många dar höllo de på att leta, men funno intet spår af hvarken örnen eller pojken, utan måste bedröfvade återvända hem och afstå från vidare spaningar. Och fader Jonas och mor Maja sörjde öfver det lilla lifvet, som de tänkte de aldrig mera skulle få återse.

Långt borta i skogen låg örnböten, högt uppe på en brant klippa, dit ingen människa kunde klättra upp. Dit svingade sig örnen med sitt byte. Och sättande sig på böten, lade han ned lille Bengt midt ibland sina gulnäbbade ungar, som pipande hälsade honom. Men då örningarna alldeles nyss hade förtärt en stor hare, som burits till dem af deras mamma, så voro de för tillfället mätta och anfölo därför icke den lille pysen, utan endast stirrade på honom med sina runda, blixtrande ögon. Lille Bengt hade alltid varit så glad åt djur; därhemma hade han brukat leka med höns och ankor, och när han nu såg dessa fågelungar omkring sig, log han och sträckte

ut sin lilla hand och klappade dem på hufvudena. Örnungarna sågo först något förvånade ut, men så småningom tycktes de finna det roligt att ha fått en lekkamrat, och om en stund sutto de och Bengt som riktigt goda vänner och lekte med hvarann: ungarna pickade Bengt på handen, och han ryckte dem skratande i fjädrarna. Och när kvällen kom, och örn pappa och örn mamma satte sig på boets kant, då kröp lille Bengt tillika med sina nya vänner in under örn mammas varma fjädrar och sof så lugnt och godt, som om han legat i sin egen lilla säng.

När följande morgon de gamla örnarna kommo med mat åt sina små, läto de äfven den lille nykomlingen få del däraf. Och sålunda bodde lille Bengt i flera veckor däruppe i örnboet ofvanom furutopparna. En af örnungarna var det, som Bengt i synnerhet blef god vän med; Bengt kallade honom Kiki, och då han ropade på Kiki, begrep örnungen det strax och vände på hufvudet och såg på honom.

Det började lida mot hösten, och örnungarnas fjädrar hade vuxit ut så bra, att de nu skulle börja lära sig flyga. De fingo lektioner i konsten af pappa och mamma. Men ungarna kunde aldrig förstå hvarför inte Bengt också försökte sig på med denna nya roliga konsten. Kiki vred på hufvudet för hvarje gång

han gaf sig af från boets kant, för att se efter om inte hans lille vän skulle komma efter, och han pep uppmuntrande åt honom, som om han ville säga: »Försök bara! Det är inte alls svårt!»

När sedermera föräldrarna ville ha barnen med på längre utflykter, så kunde de aldrig få Kiki med, ty han ville ej lämna Bengt ensam, utan vände strax tillbaka till honom. Då hittade örnpappa till slut på att — såsom han gjort en gång förut — gripa tag i Bengts kolt med sina starka klor och sålunda taga honom med på utflykterna, och då flög Kiki bredvid och pep af belåtenhet.

En dag, då de sålunda flugit långt bort, satte den gamle örnen ned Bengt på marken midt i skogen, där han fick gå och plocka lingon, medan hela örnfamiljen begaf sig af för att jaga skogsfågel en stund. Rätt som det var, fick då Bengt se en man komma gående genom skogen med en yxa på axeln; det vaknade ett dunkelt minne hos den lille, och han sprang fram och ryckte mannen i rocken och ropade: »Pappa!» Och se, det var verkligen fader Jonas, som var ute i skogen för att hugga bränsle. Det kan man tänka sig, att fader Jonas blef glad åt att så oförmodadt hitta sin lille pys igen, och inte mindre glad blef mor Maja, när hennes man kom hem till Balseheda, bärande

den lille, som hon trott hon aldrig skulle få återse mera.

Några dagar därefter, då Bengt satt inne i stugan, fick han höra ett väldigt pickande och knackande på fönsterrutan, och när han tittade efter, så hvem fick han se om inte sin vän Kiki; som inte gett sig någon ro, förrän han letat reda på lille Bengt. Bengt sprang strax ut, och där blef stor fröjd öfver återseendet. Sedan var det knappast någon dag, som inte Kiki kom och hälsade på vid Balseheda gård. Och längre fram, när örnungarna blefvo så stora, att de lämnade boet och skötte sig själfva, redde sig Kiki ett bo uppe i en stor fura alldeles invid gården, och så följde han med Bengt, hvarthelst denne gick.

Så gingo åren, och Bengt växte upp och vardt stor och stark. Men då han skulle till att börja arbeta i jorden liksom de äldre bröderna, då visade han inte mycket håg därför. Han tyckte mera om att gå och ströfva omkring i skog och mark, och så hade han så mycket planer och funderingar på att draga ut i den stora vida världen och pröfva sina krafter. Fader Jonas mente, att detta kom sig af att han som barn lefvat uppe i örnboet. »Ty så'nt går aldrig ur en se'n,» sade fader Jonas. Och när Bengt fyllt sjutton år, så sade fader Jonas till mor Maja,

att det vore bäst att inte längre motsätta sig gossens önskan, utan låta honom draga ut i världen och försöka sin lycka. »För han har varit uppe i örnbøet, ser du mor, och det går la aldrig ur en.»

Och mor Maja packade matsäck åt sin gosse och grät, när hon tog farväl af honom, och sade, att det var svårt att tänka sig huru vännelös och värlös han skulle blifva därute i den stora, vida världen, och kanhända brödlös tillika. Men Bengt han log och sjöng:

»Jag har sill
och potatis därtill —
det ha ej alla andra —
och limpebröd.
På mig går ej nød,
när ut jag i världen skall vandra.»

Och så drog han ut i den stora, vida världen. Ensam var han dock icke, ty Kiki följde med honom, Kiki, som nu vuxit ut till den ståtligaste och präktigaste örn man kunde få se. Än flög Kiki högt upp i luften, så högt att Bengt ej alls kunde se honom, än sänkte han sig ned och satte sig ibland ett tag på Bengts axel.

När nu Bengt hade vandrat omkring långt och länge och färdats öfver både sjö och land, kom han till slut till landet Burgund. Och då han fann, att det var ett godt och skönt land, och tyckte, att han nu ströfvat omkring länge nog, så beslöt han att stanna där och söka sig tjänst. Som han var kvick och hade lätt att lära, hade han snart lärt sig landets språk, och så gick han fram till kungsgården och sporde om han där kunde få sig tjänst. Ja, så fick han sysslan att sköta kungens hästar och rida dem i vall.

Men vid konungens hof i Burgund rådde vid den tiden sorg och ingen glädje. Och anledningen därtill var Kråkamor. Så nämndes en gammal häxa, som bodde i ett grått, mossbelupet torn djupt inne i skogen, västerut ifrån konungens gård. Hon kallades Kråkamor, därför att hon rådde öfver alla kråkor och korpar och skator i hela landet. De brukade sitta i stora flockar uppe på tinnarna af hennes torn, och de kommo när helst hon ropade på dem. Hon förstod fåglalåt, och hon kunde i timmatal sitta och språka med sina bejädrade vänner, hvilka klevvo och struttade omkring på marken framför henne, allt under det de kraxade och skreko och anförtrorde henne alla sina angelägenheter. Ibland väsnades de så allihop på

en gång, att Kråkamor måste bulta med sin käpp i marken och ropa:

»Skator små och kråkor grå —
en i sänder ni sladdra må!»

Nu hade det händt en dag, att konungens af Burgund dotter, den unga och sköna prinsessan Meriwana, varit ute och ridit i skogen med sina hofdamer och kommit ända fram till Kråkamors slott. Prinsessan Meriwana var sin faders enda barn, och hennes moder var död för längesedan; då nu konungen älskade henne öfver allt annat på jorden, så hade hon blifvit ganska bortskämd och var van att göra i allt så som det föll henne in. Och som hon var glad och yr, så hände det, att hon emellanåt hittade på en hel massa dårskaper. När hon nu kom fram till det gamla tornet i skogen, så satt Kråkamor själf där utanför på en mossig ekstubbe; på hennes vänstra axel satt en stor gammal korp, hvilken just höll på att under många förtrytsamma nickningar och åtbörder utbreda sig för henne öfver den näsvighet och vanvördnad, som en liten skata visat honom. Den gamla häxan hörde uppmärksamt på hans klagomål; allt emellanåt nickade hon i takt med honom, och då runkade hennes långa, spetsiga näsa för hvarje gång.

När den unga prinsessan fick se detta, brast hon ut i ett högt skratt. Kråkamor vände förtörnad på hufvudet och såg på henne. Men prinsessan fortfor att skratta. Det är alltid illa att göra narr af gammalt folk, och det är hjärtlöst att skratta åt någon, som märker sig blifva beledd. Men det tänkte inte den glada prinsessan på, utan hon log högt och hejdlöst. Då reste sig Kråkamor upp och gick in i sitt torn, men i dörren vände hon sig om och sade: »Denna munterhet skall du få ångra, min vackra prinsessa!» Och så slog hon igen dörren om sig.

En stund därefter, då prinsessan Meriwana var stadd på hemvägen, ridande genom skogen med sina hofdamer, hördes det plötsligt öfver deras hufvuden ett väldigt kraxande och skriande. Och i samma ögonblick kom en ofantlig skara korpar och kråkor farande genom luften, så tätt som ett mörkt moln; de slogo ned på prinsessans axlar, på hufvudet och halsen af hennes häst, de flaxade tätt omkring henne, ideligen upphäfvande hesa läten. De försökte till och med att hacka henne i ansiktet med sina krokiga näbbar. Förskräckt sökte prinsessan afvärja deras angrepp, och hofdamer och stallknektar skyndade till för att drifva undan de djärfva fåglarna. Men det var förgäfvets, de läto icke jaga bort sig. Att döda

dem vågade ingen, ty det var väl bekant, att Kråkamor plägade strängt straffa hvar och en, som förgrep sig på någon af hennes bevingade skyddslingar. Det var intet annat att göra för prinsessan Meriwana och hennes följe än att så skyndsamt som möjligt rida hem till slottet, allt under en ständig förföljelse af den kraxande skaran.

Men då prinsessan kommit hem och in i slottet, blef det icke mycket bättre. Ty hela fågelskaran flög alltjämt utanför slottsfönstren, hackande på rutorna och kraxande högt och hotfullt. Och när om kvällen prinsessan gick till hvila, tycktes de ha funnit ut hvar hennes sofrum var beläget, ty där utanför höllo de till hela natten och väsnades och skreko.

Och på detta sätt fortgick det dag efter dag. Den stackars prinsessan vågade ej mera gå ut: hon måste sitta inne i sin kammare och sorgsen blicka ut mot den blåa himmelen och de grönskande ängarna. Många bud sände konungen af Burgund till Kråkamor för att med guld och håfvor söka beveka henne att återtaga sitt straff, men häxan visade sig oblidkelig.

En afton, då Bengt hade varit med hästarna i vall och kom hemridande med dem till kungsgården, fick han uppe i ett af tornfönstren se prinsessan Me-

riwanas sorgsna ansikte. Hennes blåa ögon stodo fulla med tårar. Och framför fönstret flögo hennes förföljare af och an, skrikande och stojande.

Bengt blef gripen af medlidande med den stackars prinsessan; han beslöt att förskaffa henne åtminstone en stunds ro. Och han hvisslade på Kiki, som sväf-vade högt öfver hans hufvud. Kiki kom, och Bengt sade till honom, pekande på de kraxande fåglarna: »Buss på dem, Kiki!»

Blixtsnabbt störtade sig Kiki mot kråskaran, utdelande skarpa hugg till höger och vänster med sin starka kroknäbb. Och inom några ögonblick hade han skingrat den skrikande flocken åt alla håll.

Prinsessan Meriwana böjde sig glad ut genom fönstret och tackade sin hjälpare.

»Hvem är du?» frågade hon.

»Jag heter Bengt i Balseheda, och jag tjänar hos konungen, eder fader,» svarade Bengt.

»Tror du, att jag nu skulle kunna våga mig ner i trädgården?» sporde prinsessan.

»Det tror jag visst,» sade Bengt. »Kiki och jag, vi skola nog skydda Eder.»

Och prinsessan kom ner och gick och spatserade i trädgården, följd af Bengt och Kiki, helt glad och

lycklig öfver att åter få vandra omkring ute bland de gröna träden.

Sedan den dagen måste Bengt och Kiki för hvarje dag följa prinsessan på hennes vandringar i trädgården för att skydda henne för hennes fiender, som alltjämt flögo omkring på afstånd. Att hafva örnen som vaktare utan Bengt, det gick icke för sig, ty så fort Bengt aflägsnade sig, öfvergaf Kiki strax prinsessan för att följa sin vän.

Men om nätterna, då Kiki sof, oroades prinsessan fortfarande af sina förföljare.

Då beslöt Bengt, att han skulle gå till Kråkamor och försöka beveka hennes hjärta. Han talade ej därom med någon, men tidigt en morgon begaf han sig åstad, åtföljd af Kiki, sedan han skaffat sig noggranna underrättelser om vägen till häxtornet.

Då han kom fram, satt Kråkamor på ekstubben utanför sin boning.

»God morgon, mor,» hälsade Bengt höfligt och tog af sig mössan.

»God morgon igen,» sade häxan. »Hvem är du och hvarifrån kommer du? På trehundra år har inte någon ungersven hälsat på mig så höfligt.»

»Jag heter Bengt i Balseheda, och jag är i tjänst hos konungen af Burgund,» svarade Bengt.

I samma ögonblick fick Kråkamor syn på örnen, hvilken sänkte sig ner ur skyarna och satte sig på Bengts axel.

»Aha,» sade hon, »du tycks vara den, om hvilken mina fåglar talat, som med tillhjälp af en örn drifver bort dem ifrån den muntra prinsessan.»

»Prinsessan Meriwana är icke mera munter,» sade Bengt. »I skulle se henne, mor, sådan hon nu är, så sorgfull och så ångrande sitt öfvermod — då skulle I nog taga eder straffdom tillbaka. Jag har kommit hit för att bedja eder härom — tro mig, prinsessan har blifvit tillräckligt straffad.»

Kråkamor såg skarpt och länge på ungersvennen. Men nu var det så, att ingen kunde se länge på Bengt utan att tycka om honom, ty han hade sådana goda, ärliga ögon.

»Nåja,» sade hon till sist, »för silfver och guld har jag icke låtit köpa min tillgift, men för ditt ärliga ansiktes skull vill jag nu skänka efter straffet — jag litar på ditt ord, att prinsessan verkligen har ändrat sinne.»

Och hon ropade till sig en gammal korp, hvilken satt uppe i en fura i närheten, och talade hviskande några ord till honom. Och korpen begaf sig med tunga, flaxande vingslag bort emot kungsgården.

Bengt tackade Kråkamor, tog afsked och red i sporrsträck hem till kungens gård. Där hade varit stor oro och mycket sökande efter Bengt och Kiki denna morgon; fåglarna hade varit värre än vanligt, och prinsessan Meriwana satt och grät i sin kammar. Då kom Bengt ridande och vinkade gladt med handen.

»Nu skall det bli ett slut på eder sorg, prinsessa,» ropade han jublande.

I samma stund kom den gamle korpen, Kråkamors utskickade, flaxande fram till fågelskaran. Med hes och skroflig stämma och med många myndiga nickningar på hufvudet kraxade han fram Kråkamors befallning till dem. Och i nästa ögonblick lyfte hela skaran på vingarna, och korpar och kråkor och skator flögo bort till skogen — för att aldrig mer komma tillbaka och oroa den vackra prinsessan Meriwana.

Nu blef där stor glädje och fröjd i konungens gård. Och Bengt blef genast utnämnd till Allra Öfverste Hofstallmästare med rättighet att köra den förgyllda vagnen med åtta fjäderprydda hästar. Och sedan blef han satt till ståthållare öfver halfva konungariket.

Nu började friarne att komma till hofvet i Burgund. Förut hade de hållit sig undan, ty de hade väl, kan

man tänka, inte mycket lust att gifta sig med en prinsessa, som ständigt var omgifven af några hundra skrikande fåglar. Men nu kommo de i långa rader. Dit kom den fine prinsen af Asturien, som hade långa lockar och spelade på luta och sjöng ljufveliga visor. Dit kom den tjocke prinsen af Galizien, som kunde äta upp en half kalf i ett mål, och som berättade lustiga historier och skrattade åt dem själf, så att tårarna runno. Och dit kom prinsen af Dalmatien, som alltid berättade om sina egna krigsbragder och kunde hålla på i tre timmar i sträck med att förtälja om huru många turkar han slagit ihjäl. Och ännu många fler var det, som kommo dit.

Men det var ingen af alla dessa friare, som behagade prinsessan Meriwana; hon sade nej till dem allihop.

Konungen, hennes fader, begynte att blifva bekymrad häröfver, och en dag sade han till sin dotter, att hon måste likväl gifta sig någon gång, så att han finge en efterträdare på Burgunds kungastol.

Då bekände prinsessan för sin fader, att hon tyckte mera om Bengt än om alla dessa granna prinsarna, och att med honom ville hon gifta sig och inte med någon annan.

Konungen tyckte förstås inte om detta, ty han ville ju, att hon skulle gifta sig med en prins, efter som hon var en prinsessa.

Men så småningom, då han såg att prinsessan höll i sig och då han märkte hvilken duktig karl Bengt var i att sköta den halfva del af riket, som han hade uppsikt öfver, samt betänkte, att Bengt nog skulle styra landet bättre än någon af alla dessa prinsarna, så gaf han till sist med sig.

Och så fingo Bengt och prinsessan Meriwana fira förlofning, och där blefvo stora fester och lustbarheter i kungsgården, och alla gladdes åt att se prinsessan lika glad och munter som förr — fastän snällare än förr, det tyckte alla.

Så var det en dag, som Bengt kom att tänka på, att nu firade de midsommar därhemma i Sverige, och han tänkte på huru de nu vid Balseheda dansade ute på gräsplanen kring midsommarstången vid felans gälla toner.

Han var så tankfull, att prinsessan Meriwana måste fråga honom hvad det var han tänkte på.

Och då sade Bengt hvad det var, och han började berätta om sitt hem däruppe i det fattiga Småland, om de höga furuskogarna och om björkarna, som stodo kring hans faders stuga.

Då utbrast prinsessan Merivana: »Dit måste jag fara, Bengt! Jag vill fara och se ditt hem och din far och mor.»

Bengt tänkte, att hon ej menade allvarsamt härmed. Men prinsessan höll i sig med saken och utverkade af sin fader tillstånd att få resa till Balseheda. Och så drog där en dag ett långt tåg ut från kungsgården: prinsessan Meriwana åkande med sina hofdamer i en förgylld karm och Bengt ridande bredvid; efter dem kom den granne hofmarskalken, högtidligt tronande på en fet och stadig gångare, och sist tre fina kammarherrar, också ridande. Kungen stod uppe i tornet och viftade farväl åt dem och ropade: »Kom snart tillbaka!» Och så bar det i väg.

Bengt hade emellertid sändt hem i förväg ett bud med bref om att han skulle komma och hälsa på vid Balseheda med sin fästmö, prinsessan Meriwana. Då blef där en uppståndelse i Balseheda! Mor Maja ställde strax till med stort stök och bak och bryggd och slakt. Och oupphörliga funderingar hade hon om hur allting skulle ställas.

»Tror du, far, att en prinsessa kan äta paltbröd?» frågade hon. »Och månn tro hon kan tycka om pannkakor?»

»Hon får väl ta 'et, som vi har 'et,» genmälde fader Jonas tryggt.

Lars och Per hade också sina funderingar. Månn tro prinsessan skulle skaka hand med dem? Eller kanske de bara finge bocka sig på afstånd?

När de voro inne till marknaden i närmsta köpingen, så köpte hvardera i hemlighet, utan att tala om det för den andre, en grann rödrosig silkeduk till att linda om halsen.

När nu prinsessan Meriwana och hennes följe hade färdats i många dagar och farit öfver både land och sjö, kommo de så slutligen in i Smålands furuskogar och nalkades Balseheda gård. De sista dagarna hade Bengt varit tyst och fåordig, ty han undrade huru manne konungadottern skulle bemöta hans fattiga, gamla föräldrar, och han tänkte på att hon, som var så ung och glad och hade så lätt för att skratta, kanske skulle le åt deras enkla, landtliga vanor.

Men när de kommo fram till grinden vid Balseheda gård och där fingo se uppställda fader Jonas och mor Maja och Lars och Per — hvilka ömsom blickade på det granna tåget, ömsom sneglade på hvarandras rödrosiga silkedukar — och drängar och pigor och den lilla linhåriga vallflickan, som med

stora undersamma ögon tittade fram bakom en buske — då vardt det Bengt så varmt om hjärtat, och han tog dem alla gladeligen i famn. Och han presenterade för dem sin fästmö, och prinsessan skakade hand med hela raden — till och med den lilla vallpigan.

Nu kunde ju far och mor förstås inte tala det språk, som talas i Burgund, och prinsessan kunde ju inte det språk, som talas i Balseheda; men mor hon neg och nickade och log, och prinsessan hon log så vänligt igen, och så var det så bra med den saken.

Så skulle de alla stiga in i stugan och få sig middagsmat. Mor hade dukat upp allt det bästa hon kunde åstadkomma. Och det var en syn att se, huru mor skulle truga hofmarskalken att taga för sig af alla rätterna, och huru hon neg och bjöd fram faten, och huru hofmarskalken sirligt bugade och sade: »Oh, madame!» — såsom de säga i Burgund.

Bengt var nog ännu lite ängslig för huru prinsessan skulle taga det alltsammans, men då de efter middagen gingo ut för att dricka kaffe under den stora linden, tog prinsessan honom om halsen och hviskade: »O, Bengt, jag håller ännu mycket mera af dig för allt detta!»

Och Bengt han vardt så glad, så han tyckte han hade aldrig varit så glad förr. Och han ropade till en af drängarna, som kunde spela fiol: »Nu Kalle, nu ska vi ha oss en polska!»

Och så togo de alla i ring och dansade rundt omkring midsommarstången, som ännu stod kvar på gårdsplanen. Allihop voro de med: far och mor och Bengt och prinsessan och Lars och Per och drängar och pigor och hofdamer med släpande sidenkjolar och den fete hofmarskalken, som pustade och protesterade, när de svängde om för fort. Och den lilla vallpigan, som först var blyg och ville gömma sig undan, drogo de också med i ringen, och hennes stora undersamma ögon lyste af fröjd. Och hofmarskalken tittade nådigt på henne och sade: »Elle est jolie» — såsom de säga i Burgund.

Ja, det var en rolig afton. Men följande morgon måste gästerna fara, ty de hade lofvat kungen att komma hem så fort som möjligt. Och så togo de ett hjärtligt farväl och foro tillbaka till Burgund igen.

Och så firade Bengt och den sköna prinsessan Meriwana bröllop, och när sedermera den gamle kungen dog, fick Bengt ärfva riket och blef en så god och förståndig konung, som man nånsin kunde

LILLA ELNAS SAGOR

tänka sig. Men aldrig glömde han det gamla hemmet i Balseheda, utan hvarje år skickade han dit en stor låda fullpackad med vackra och nyttiga gåfvor. Och för hvarje gång skickade mor Maja tillbaka med budet ett par hemstickade ullstrumpor åt sin gosse.

JERKER.

JERKER hade en präktig häst;
hej, hopp, hästen min!
Så red han sig till kungens fest;
hej, hopp, hästen min!
Och kungen sa: »En vacker häst!
Kom, drick mitt vin, så blir det bäst,
att jag behåller hästen!»

LILLA ELNAS SAGOR

Men Jerker sa': »Ditt vin är godt,
men hästen får du ej så brådt,
ty den är min för resten!»

VOVVOV OCH KISSEN.

DET var en gång en liten hund —
»vov vov,» sade han —
han ramla' ner uti en brunn —
»vov vov,» sade han.

Då kom en liten kissekatt —
»jam jam,» sade han —
uti en repstump fick han fatt —
»jam jam,» sade han.

Han sänkte repet ner i brunn —
»jam jam,» sade han —
upp sprang hunden då på stund —
då kysste Vov och Jam hvaran!

KICKE, BETTAN OCH LILLE TYTTE.

KICKE, Bettan och lille Tytte voro med sin mamma på sommarbesök hos mormor. Hvad det var vackert därnere hos mormor! Midt framför gården, på andra sidan vägen, låg en stor vacker äng, där det växte väl tusende blommor, och där gräset var så högt, att när man satte sig ned på marken, gingo stråna högt öfver ens hufvud och bildade som en ram omkring en. Där kunde man sitta en liten bit ifrån hvarann och ha liksom hvar sitt lilla bo. Och så nickade Bettan åt lille Tytte och sade: Titt ut! och Kicke ropade åt Bettan, att hennes röda hatt såg ut som en stor, röd vallmoblomma ibland darrgräsen.

Men var det roligt på ängen, när gräset stod högt och grönt, så var det icke mindre roligt, när det var slaget och lagdt i stackar. När barnen en

morgon kommo ut efter frukosten och fingo se hela den stora ängen full med präktiga höstackar, då fingo de brådtom att rusa dit och hoppa upp i höet, skrikande af glädje. Men Amanda, barnjungfrun, kom springande efter dem och ropade, att de kunde förstöra höet, om de hoppade så där; det var bäst att gå därifrån, tills de fått lof att leka där.

Barnen tyckte att det var mycket ledsamt att blifva afbrutna i sitt nöje, och lille Tytte satte redan upp en min, som om han skulle börja gråta.

Men i detsamma fingo de se rättar Karlsson med sitt röda skägg komma gående på vägen. Han var nästan lika mäktig som mormor, det visste barnen; honom kunde man be om lof.

Kicke sprang fram, lyfte höfligt på mössan och frågade, om de finge leka i höet.

»Åja, ni ä' fälle inte så tunga,» sade rättaren och smålog. »Men det ä' bäst, att ni får *en* stack te att hållas i, så rifver ni inte ned dem allihop.»

Och så visade han dem en stack, där de skulle få leka och husera efter behag.

»Tack, snälla Karlsson,» sade Kicke och Bettan.

»Tatt, nälla Talson,» sade Tytte; han kunde inte tala rent ännu, han var bara tre år.

Nu kan man tänka sig, att de hade roligt, där de hoppade och rullade i höet. Sedan de lekt en stund, gräfdde de ut åt sig en soffa i slutningen på höstacken, och där lågo de och gassade sig i det klara solskenet.

Nilsson, den beskedlige gamle trädgårdsmästaren, kom linkande förbi på vägen; han bar en stor korg på armen, han kom från köksträdgården och skulle visst upp till herrgår'n.

»God dag, Nilsson,» ropade Kicke och Bettan.

»Doda, doda,» nickade lille Tytte.

»God dag,» sade trädgårdsmästaren och stannade. »I vill fäll inte ha några krusbär,» sade han och log illparigt.

»Jo,» skreko barnen, »det vill vi!» Och sex små bruna händer sträcktes emot honom.

Nilsson hällde ur sin korg en liten hög krusbär i knät på hvart och ett af barnen och fortsatte sedan linkande sin väg under lifliga tacksägelser.

Nu lågo de där, Kicke och Bettan och Tytte, och mumsade krusbär och voro mycket belåtna med sin värld.

Rätt som det var, flög Tytte upp med stor fart och skrek till.

»Hvad är det?» ropade Kicke och Bettan.

»Där, där!» stammade Tytte, och hans ögon stodo runda af förskräckelse.

Det var någonting stort, det var någonting grönt, det var någonting förfärligt, det hade långa ben och stora ögon, det satt midt framför Tytte. Tytte hade aldrig sett någonting sådant förr.

Det var en stor, grön gräshoppa.

Men när Kicke, den duktige Kicke, såg hvad det var, sade han: »Å, det är inte någonting farligt.»

Och så reste han sig upp för att gå emot odjuret. Då tog gräshoppan plötsligt ett högt skutt och slog ned rakt på ärmen af Kickes blå- och hvitrandiga tröja.

Men tänk, Kicke han skrek ej!

Han tog bara helt lugnt gräshoppan i båda bakbenen, och så höll han upp den och sade:

»Se, så här ser hon ut!»

Och Tytte stirrade på gräshoppan med häpnad och förskräckelse, och så stirrade han på Kicke med omätlig beundran. Nog hade han alltid beundrat bror Kicke, som var så stor och duktig och hela åtta år gammal, men nu tyckte han, att hans stora bror var en riktigt tapper hjälte.

Kicke bar bort gräshoppan och satte den vid en annan höstack ett godt stycke bort, så att den inte skulle komma tillbaka och skrämma lille Tytte.

LILLA ELNAS SAGOR

Närapå ett år efter detta satt lille Tytte en gång och hörde på huru Kicke och Bettan läste svensk historia. De läste om Karl XII och om hur tapper han var.

Då lutade sig lille Tytte fram till Bettan och hviskade: »Inte var han väl ändå så tapper som Kicke?»

TUPPKYCKLINGAR.

(Mel.: *Tre små töser.*)

TVENNE små tuppar kommo i krakel,
kommo i krakel,
så hvardera ville slå den andra ihjäl —
fast inte så blef det nu så illa!

De flögo mot hvarandra med hetaste mod,
med hetaste mod,
och kammarna de lyste som rödaste blod,
och de golo så faseligt illa.

De hackade hvarandra med näbbar och klor,
med näbbar och klor,
så blodet dem rann nedåt strumpor och skor,
och det tycktes bli faseligt illa.

LILLA ELNAS SAGOR

Då kom en gammal höna och skrockade till dem,
skrockade till dem:

»Var stilla, små kycklingar, och packen er hem —
ty annars så går det er illa!»

ELSA OCH KISSEN.

DEN lilla Elsa står
och sträcker sig på tår
och håller i ett snöre, som upp och neder går.
Och kisse hoppar opp,
han kommer i galopp,
och för att tåten taga han gör så höga hopp.

»Du lilla kissekatt,
du lilla kissekatt,
nej aldrig nånsin kan du uti min tåt få fatt!
Nej, lilla kissevän,
hur högt du hoppar än,
så kan du aldrig, aldrig dock hinna upp till den!»

LÖJAN.

HON går, den lilla löja,
i vikens bölja klar,
där vassens strån sig böja,
hon kilar och hon far.

Och om hon möta råkar
en annan liten löja,

LILLA ELNAS SAGOR

hon strax till henne språkar,
och väl de sig förnöja.

Men möter hon en mört,
då blir hon smått bestört,
och möter hon en lax
helt om då gör hon strax.

Men möter hon en gädda,
o ve, då är det fara!
Då gäller att sig rädda
och kila, kila bara!

LILLA EVA OCH PADDAN.

LILLA Eva var ett tyst och stillsamt barn, som ofta satt för sig själf och funderade, medan andra barn sprungo och lekte. En gång — det var en vacker afton under sensommaren — satt hon ute i trädgården tillsammans med sina syskon; de sutto och pratade och skrattade, men lilla Eva, som satt ett litet stycke ifrån de andra, såg drömmande bort mot det håll, där solen nu gick ner ibland vackra guldröda skyar. Plötsligt spratt hon till: hon hade fått syn på en stor padda, som kom långsamt och otympligt krypande framåt på trädgårdsgången. Eva höll alldeles på att skrika till, men så hejdade hon sig: hon var rädd att gossarna skulle få se grodan och börja jaga och skrämma henne. Paddan märkte visst, att Eva såg på henne: hon tvärstannade midt på gången och satt där nu och såg på Eva med sina

mörka, sorgsna ögon. Hon var visst mycket rädd, den stackars paddan, hon satt och flämtade, hon hade riktig hjärtklappning. Eva kom med ens att tänka på en saga hon läst om en padda, som i själfva verket varit en förtrollad prinsessa: fanns det någon, som var nog modig och nog barmhärtig att kyssa det slemmiga krypdjuret, då var förtrollningen bruten, och då blef den fula paddan åter till en vacker prinsessa. Aldrig skulle Eva ha vågat sig på att kyssa en padda — det trodde hon åtminstone skulle vara henne omöjligt — men medan hon satt här och såg in i paddans stora, svarta ögon, som hade en så sorgsen och liksom bedjande blick, då började hon tänka på, att det kanske inom detta fula kräk också fanns något, som led af att vara gömdt i en så frånstötande och föraktad skepnad. Hon tyckte det var så synd om den stackars paddan, som alla tyckte så illa om, och så började lilla Eva tala helt sakta till paddan — mycket, mycket sakta, så att icke de andra skulle höra:

»Stackars padda, så ful och grå,
är det ej tungt att krypa så?
Är det ej tråkigt så ful att vara,
våga sig fram i dunklet bara?»

Och tänk, då hände någonting märkvärdigt, för då började också paddan tala och svara henne; det var bara som ett sakta, sakta sus, som man knappast visste hvarifrån det kom, men Eva hörde ändå tydligt orden:

»Ja, jag är klumpig, ja, jag är ful,
i dikets gyttja jag har mitt skjul.
Ja, jag vet att man brukar mig sky,
ropa 'så otäck', och 'usch' och 'fy'!

Gud har likväl mig skapat så,
gjort mig just sådan på jorden att gå.
Skall du nu också för mig fly,
springa undan och ropa: fy?»

»Nej,» sade lilla Eva, »det skall jag aldrig göra mera.»

Och Eva tyckte, att det var som om paddans ögon blifvit en liten skymt mindre sorgsna i uttrycket. Och hon flämtade icke mer så ängsligt, när hon nu vågade sig på att fortsätta sin färd, kraflande hän mot den gröna gräsplanen.

När Eva en stund senare sade god natt åt sin mamma, hviskade hon sakta: »Mamma, det är allt

tråkigt att tycka illa om någonting, som Gud har skapat.»

»Hvad menar du, lilla vän?» frågade hennes mamma.

»Jo,» sade Eva, »det är så, att jag har alltid tyckt så rysligt illa om grodor och paddor förut, men nu har jag tänkt, att jag skall försöka låta bli att tycka illa om dem. Det kanske går så småningom.»

TRE SMÅTTINGAR.

ÄR det tre starungar små,
som där uppå vägen gå?
Nej, det är Putte och Lisa och Per,
de kvittra som starungar små.

De pipa med stämma så gäll,
just som små dunungars gnäll —
»Vi ta då hem till vår mamma,
vi ta nu äta kväll.»

LILLA ELNAS SAGOR

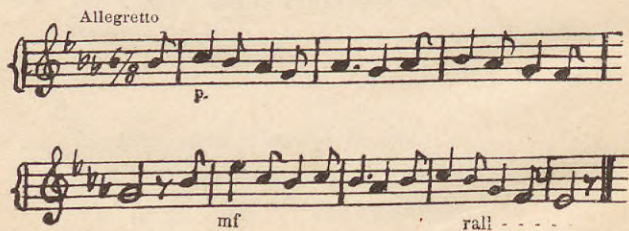
De trafva i vägens sand,
de hålla hvarann i hand,
de trafva där, Putte och Lisa och Per,
och kvittra sin låt ibland.

LISALILL.

OCH kom, så ska vi dansa,
min rara Lisalill,
och om vi röra på oss,
så sitta vi ej still!

Och hör du, Lisa lilla,
hvad jag dig säga vill:
att om en kyss du ger mig
så ber jag om en till!

DEN BÄSTA BÖNEN.

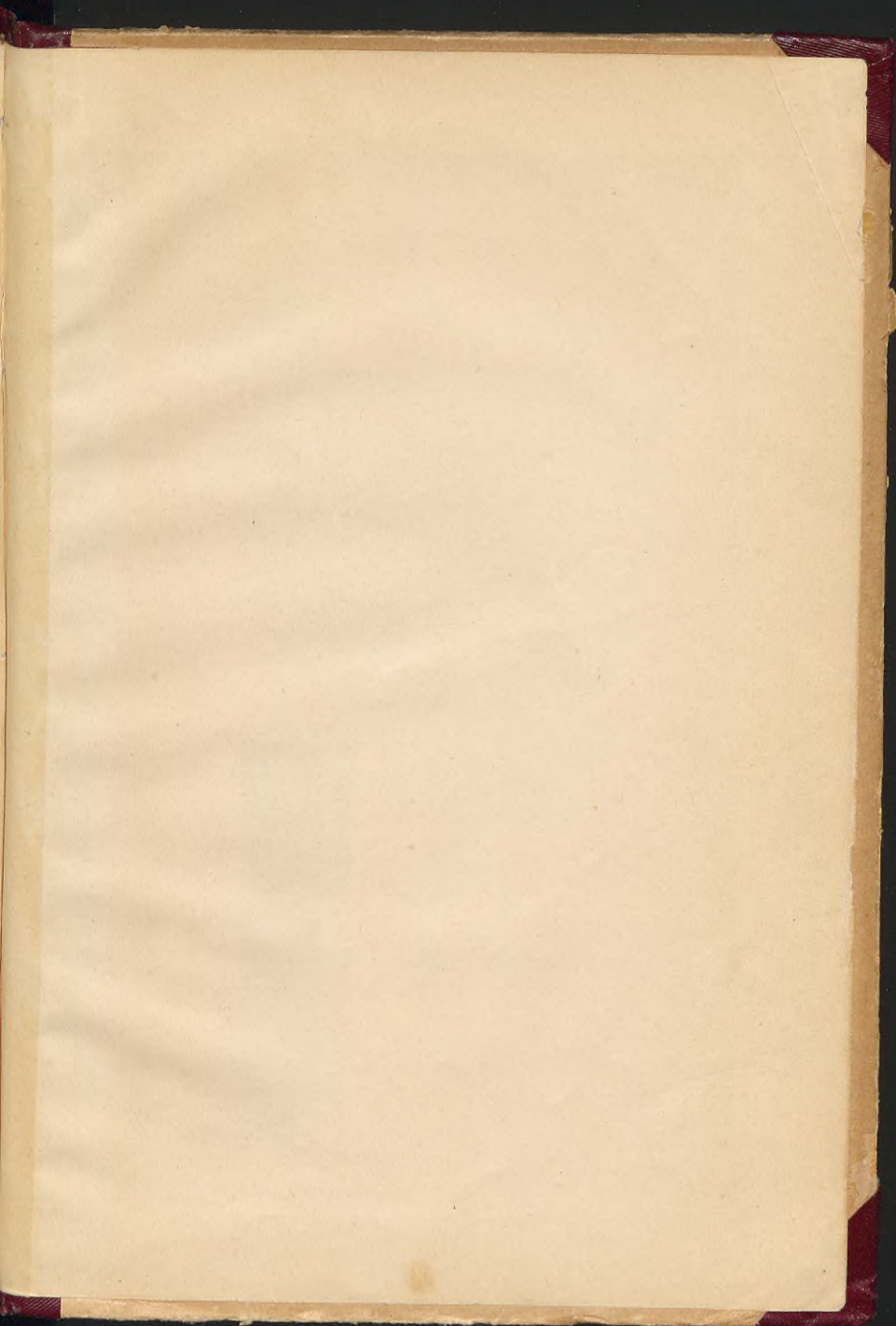
(Fritt efter Coleridge.)

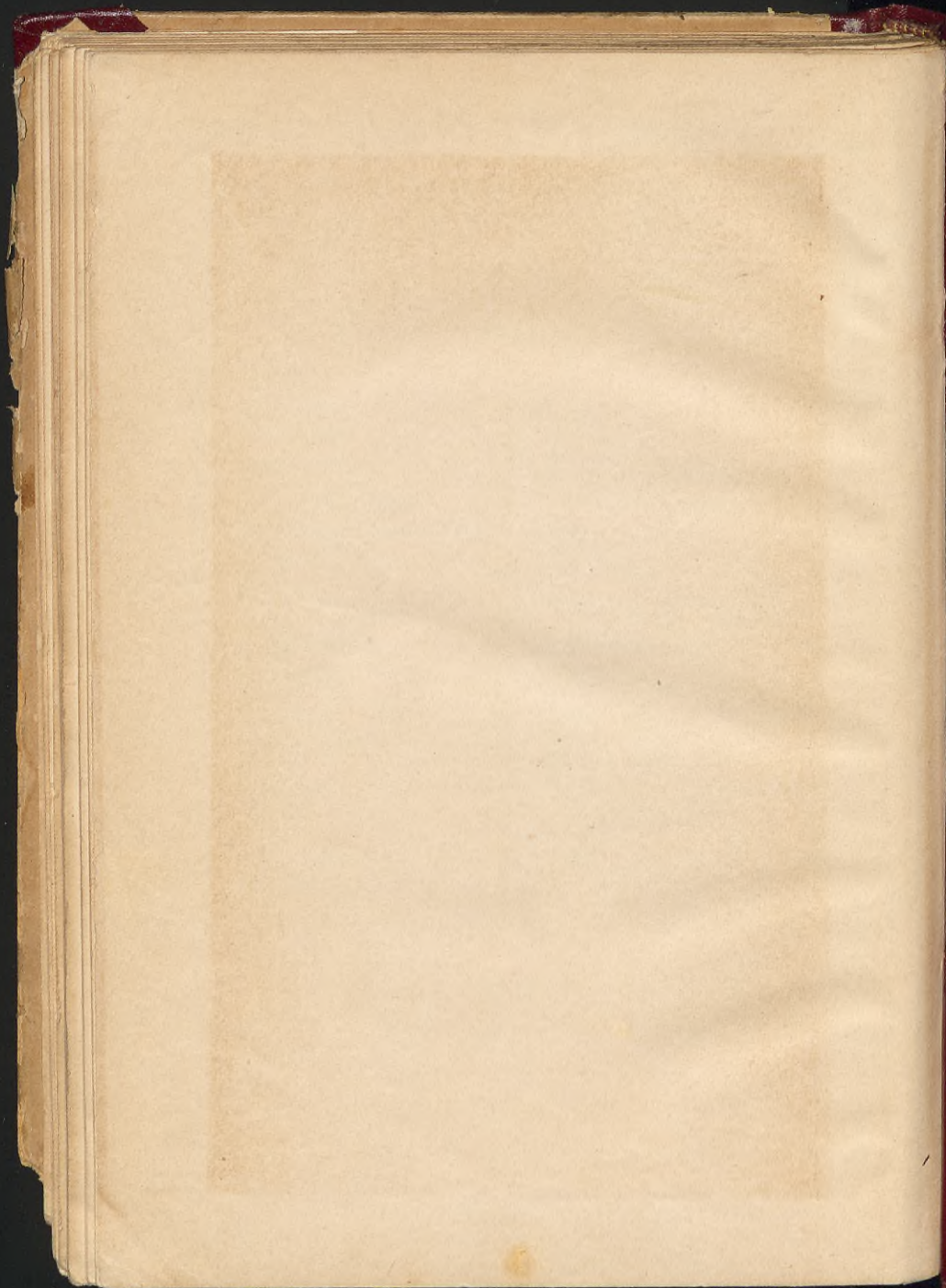
DEN beder bäst,
som älskar mest
allt hvad Gud gjort,
båd' smått och stort.
Ty den gode Gud, som oss gaf gestalt,
som har oss kär,
Han skapat ock allt,
som jorden bär,
Han älskar allt,
hur armt det är!

INNEHÅLL.

Till lilla Elna	1	Ingalill	66
Tre små töser	4	Grodan	68
Sol och måne	6	Abborren	69
Tupp och höna	8	Sagan om Gåse Guldun och	
Den underbara kakan	9	Kyckling Hvitfjun	70
Sagan om jätten Bam-Bam och		Ankan	77
féen Viribunda	11	Enestubben	79
Göken	36	Den nya visan	81
Prästkragen	37	Sagan om bondens son i Balse-	
Kossan och kalvfen	39	heda och den sköna prin-	
De små kalvvarna	40	sessan Meriwana	82
Sommardag	45	Jerker	103
Vår lilla bal	47	Vovvov och kissen	105
Blåsippan	50	Kicke, Bettan och lille Tytte	106
Spräckligs äfventyr	51	Tuppkycklingar	111
Dansvisa	56	Elsa och kissen	113
Lille Gösta	58	Löjan	114
Fru Vide	59	Lilla Eva och paddan	116
Lille gubben	61	Tre smättingar	120
Tipp och Topp	63	Lisalill	122
Lilla Stina	65	Den bästa bönen	123

6000121275

Göteborgs universitetsbibliotek

